

மூஸிலிம் பாதுகாவலன்,

THE "MUSLIM GUARDIAN."

புத்தகம் 6.]

தை, 1908.

[இலக்கம் 11.

VOL 6.]

JANUARY. 1908. [No. 11]

Notes by the Editor.

The Late Sir Syed Ahmed Khan given for the frontispiece of C. S. I. the present issue is that

of the late Sir Syed Ahmed Khan, C. S. I., who was recognized as their national leader by the Indian Mohammedans of the modern school, and who is famous in history as the founder of the Aligarh College, which, it is now intended, to be converted into a Mohammedan University. Sir Syed has done much for the education and amelioration of the Muslims of India, and one who reads his life, written by Lieut.-Colonel Graham, B.S.C., cannot fail to be struck by the deep learning, liberal views, integrity, public-spiritedness, and moral character of Sir Syed. He was born at Delhi on the 17th October, 1817. His paternal and maternal ancestors were men of mark under the Moghul Empire. In 1837 he entered the British service as Shiristehdar of the Criminal Department in the Sadar Amin's Office at Delhi. In 1841 he became sub-judge of Fatehpur Sikri, and was transferred to Delhi in 1846. His first publication was "Transcript and Analysis of the Regulations," and in 1847 he wrote his second literary work, the "Archaeological History of the Rains of Delhi." It procured for him the honor of a Fellowship of the Royal

Asiatic Society. According to him there reigned at Delhi 142 Hindu and 59 Mohammedan rulers from the year 1400 B. C. up to 1853 A. D. When the Mutiny broke out in 1857 he was at Bijnore as a subordinate Judge. He was the means of saving the whole party of English ladies, gentlemen, and children that remained at Bijnore when it was attacked by Mahmud Khan, the rebel leader, with his 800 men. While speaking of Sir Syed and his services during the Mutiny Sir John Strachey, late Lieutenant Governor of the North-West Provinces of India, said : "No man ever gave nobler proofs of conspicuous courage and loyalty to the British Government than were given by him in 1857; no language that I could use would be worthy of the devotion he showed." For his services in the Mutiny he received a special pension of Rs 200 per annum for his and his eldest son's life, several garbs of honor, one pearl necklace, and one sword. In 1858 he wrote in Urdu "The Causes of the Indian Revolt", which was not, however, translated and published in English till the year 1873. In his preface he says; "An honest exposition of native ideas is all that our Government requires to enable it to hold the country with the full concurrence of its inhabitants, and not merely by the sword." In his opinion the original cause of the

outbreak was the non-admission of a native into the Legislative Council. In 1860 he published a pamphlet on "The Loyal Mohammedans of India." A translation society, then known as the Scientific Society of Aligarh was started by him at Ghazipore in 1864 "in order to bring the knowledge and literature of the nations of the Western world within reach of the immense masses of the people of the Eastern". Not less than twenty-five important works were published by the said Society. In 1866 Syed Ahmed was presented by Lord Lawrence, then Viceroy of India, with a gold medal, the inscription on which was as follows; "Presented by the Vice-roy of India, in public Durbar, to Syed Ahmed, a loyal and valuable servant of the Queen, in recognition of his continuous and successful efforts to spread the light of literature and science among his country-men". Sir Syed went to England in 1869 taking with him his two sons, Syed Mahmud and Syed Hamid. Of these the former became subsequently a High Court Judge in India, and the latter a District Superintendent of Police. When in England Syed Ahmed was presented with the insignia of the Companion of the Star of India, and the then Secretary of State, the Duke of Argyll, gave him a grant of £250 per annum for two years in addition to the usual furlough pay. In 1870 he published "A Series of Essays on the Life of Mohammed, and Subjects Subsidiary thereto", in which he "breaks many a lance with Sir William Muir, his intimate friend, over the latter's Life of Mohammed ; and impartial critics will, I think," says Lieut.-Colonel Graham, "agree in giving their verdict on many points against that learned author". On returning from England Sir Syed Ahmed resumed duties as Native Judge of Benares. In 1872 he published his "Review" of the Hon. W. W. Hunter's work entitled "Our Indian Muslims: Are they bound in conscience to rebel against the Queen." The writer of Syed's life, mentioned above, says while referring to the Review: "Syed Ahmed then goes on to prove, book by book, Dr. Hunter's many errors. The best knock-down blow which the unlucky Doctor received was with reference to the Asar-i- Mahsar, a work written by Moqlvi Mahomed Ali." Since his return from England Sir Syed Ahmed had been canvassing all parts of India for funds for establishing his College, and on the 15th April, 1872, was formed "The Mohammedan Anglo-Oriental College Fund Committee," which gave birth to the present College at Aligarh. The College was opened on the 24th May, 1875. In November of the same year Sir William Muir visited the College, and delivered a very interesting address. In 1876 after thirty-seven years' service Sir Syed retired on pension and took up his abode at Aligarh.

In January 1877 the foundation of the College was formally laid by Lord Lytton. The "Pioneer" of the 8th January referred to the event thus:—"The ceremony which takes place to-day at Aligarh marks the great progress already made by one of the most thoroughly sound and promising movements ever set on foot for the advancement of Indian education. The name of Syed Ahmed Khan, the principal promoter of the Mohammedan Anglo-Oriental College, will be held in grateful remembrance in the future by large masses of his countrymen, who may as yet hardly appreciate the importance of the influence he has brought to bear upon their intellectual and political development. This rising College bids fair to be a real force in this country, and its expansion is guaranteed by the fact that it is entirely spontaneous in its growth

—the fruit, that is to say, of purely native sagacity and determination, in no way an exotic institution, planted by Government and watered by official favour." We are glad to note that the anticipation of the "Pioneer" has been fully justified as the College in question has risen very high, and now bids fair to become in the near future the modern University of the Muslim world. We said at the commencement of this sketch that Sir Syed was recognized as their leader by the Mohammedans of the modern school. When he started his paper called the "Mohammedan Social Reformer," and wrote therein series of articles combatting the religious prejudices of his co-religionists against the acquisition of modern science and art, and when it was known that his religious beliefs, in certain respects, differed from those of the masses he was very bitterly opposed by the Muslims who could not tolerate any change in their religious and orthodox ideas. He was denounced as a "renegade" and "lutenant of the Evil One." Nay there were Mohammedans who, we are told by Syed's biographer, actually believed that Syed Ahmed was the Anti-christ. In 1878 Syed Ahmed was made a member of the Viceroy's Council by Lord Lytton, an appointment which crowned his long and honorable career. When the Indian Education Commission was sitting Sir Syed Ahmed was examined by it at length, and his replies covered thirty-two printed pages. In 1882 Sir Salar Jang, the Prime Minister of Hyderabad visited the College. When Syed Ahmed Khan visited Lahore while touring on Northern India collecting fund for his College he was presented with addresses by the Islamic Society and the Indian Association. Lord Ripon, when he was Viceroy of India, visited Aligarh College and received an

address from the Managing Committee. We finish the present sketch of Syed Ahmed by reproducing the words of his biographer with reference to Syed's power of oratory: "He is a born orator. His delivery, when he warms to his subject, resembles that of Mr. Gladstone. His lips quiver with suppressed emotion; the voice and figure follow suit—and these evidences of intense feeling communicate themselves with electric rapidity to his audience." Syed Ahmed was knighted some time before his death which occurred a few years ago, but we have not yet come across the facts connected with his investiture, in any of the works that are now at our disposal. The work which we have taken for our guide in writing the present sketch does not chronicle the events of his life which occurred after the year 1885. We understand that he was made an L.L.D. in his closing years.

**The Death of
Moustafa
Kamel.**

We reproduced with pleasure in our last issue the speech

delivered by Anis Bey at a meeting of the National Party of Egypt, in which reference was made in very flattering terms to Moustafa Kamel, the leader of the Party; and it is our sad duty to-day to record the intelligence of the untimely death of that famous Egyptian Nationalist, who succeeded, in comparatively a short period, in enlisting the sympathy of the European politicians in favour of the constitutional movement now being made to bring about the political independence of Egypt. The "Egyptian Standard," which is the English organ of the National Party in Egypt and brought by every mail, contains many articles which speak of the numerous beneficial results

wrought by the National Party in Egypt, and as the revival of the movement in its present form is entirely due to the wisdom, courage, and exertion of the late Moustafa Kamel we can guess the intensity of the sad feeling of the enlightened Egyptians at the present movement, over the blow that has befallen them. Reuter has informed us that 50,000 persons attended his funeral, which is an unmistakable evidence that the deceased was a popular leader, and his death has been looked upon as a national calamity. In the "Egyptian Standard" of the 3rd instant an open letter to Moustafa Kamel Pasha from M. Flourens, Ex-Minister of Foreign Affairs of France, is published. The opening paragraph of the letter runs thus: "Now that the release of the Dinshawai prisoners is an accomplished fact permit me to offer you my congratulations. It is a happy result for humanity which suffered in the person of those unfortunates; it is a triumph for liberal Egypt. A great portion of the glory of it is due to the National Party, and its leader". The distinguished writer of the said letter remarks in conclusion: "But England has incomparable prestige. She is the great liberal nation, in essence and in definition. She is the initiator over the entire world of all progress in the path of self-Government. Let her hasten to justify and make still greater this fame, more enviable than all other. Let her give to Egypt the liberty to which Egypt has a right. Her moral power will render her invulnerable."

The Afghan Question. Since of late accounts have been published in the local Press of hard treatment meted out to some Ceylonese by their Afghan creditors, who, if the accounts are true,

seem to have taken the law into their own hands in recovering the debts due to them. It is said that the Afghans are lending money at an exorbitant rate of interest, and ruining the people of this country. Their position as usurious money-lenders is unique, for they are orthodox Mohammedans, who are prohibited to accept any interest. But if they have preferred to do that business, though unlawful religiously, in this country, let them be allowed to do it without infringing the law of the land. Our law provides a method for recovering debts, and let the Afghans be told to have recourse to it; but if they have taken, as it is alleged, the law into their own hands, and assaulted the defaulters among their debtors, why, we ask, the police, who are paid to protect the people, have not taken steps to have them punished? Surely if there had been evidence of assault the police, who are now more vigilant than before, would not have failed to bring the offending Afghans to justice. While asking very strongly that let the Afghans, who are found to take the law into their own hands in dealing with their debtors, be punished according to the law, we protest against the suggestion that they should not be permitted to come here. We confess that we cannot understand the correspondent who has stated in the "Morning Leader" that "it has already been shown that the Afghans are not wanted here", and we do not think that we find amidst us so many alien people because they are wanted here. Ceylon is a free country to which men and women of many races have come to trade; and we wonder why the poor Afghans alone should be driven away, when they have not done any wicked or disgraceful thing save and except their harsh treatment of their timid debtors. The Afghans are ~~not~~ in a position to ruin the people of this country.

அறப்ராச்சிய சரித்திர கருக்கம்.

(தொடர்ச்சி.)

ஹவன்.

அவிறளியல்லாகு அங்கு அவர்களின் மூத்த புதல்வர் ஹவன் ரளியல்லாகு அங்கு அவர்கள் மூஜிஹத்து 40 ம் ஆண்டில் கூபா விழும் அதைசேர்ந்த விடங்களிலும் முன்னால் குடிஜூன்களால், அவிறளியல்லாகு அங்கு அவர்களுக்குப்பின், கலீபாவாய்த் தெரியப்பட்டாலும், அவர்களின் பிதாவின் நம்பிக்கைகளைக் கொடுத்த மேற்படி நிலையற்ற ஜனங்களின் நிலையின்மை ஹவன் ரளியல்லாகு அங்கு அவர்கள் கிளாபத்தை விட்டுவிடக் கொடுத்து மேற்படி நிலையற்ற ஜனங்களைக் கொடுத்த விடுதியில் நடந்தபேச்சின் முடிவாக வோர் சமாதானவுடம்பழக்கையெழுதப்பட்டது. அதைக்கொண்டு கிளாபத்து மூஜிஹியா ரளியல்லாகு அங்கு அவர்களுக்குச் சாட்டப்பட்டது. ஆகிலும் மூஜிஹியா அவர்களுக்குப்பின் கிளாபத்து அவிறளியல்லாகு அங்கு அவர்களின் இளைய புதல்வரான ஹவன் ரளியல்லாகு அங்கு அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படல்வேண்டுமென்று மேற்படி பொருத்தக்கில்கொண்டு மூன்னும் யுத்தகளத்துக்குப் போகிறதற்கு நெருக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் கைஸ் என்ற நாமத்தைப்பெற்ற ஓர்சே னுதிப்பிடியை சாம் தேசத்தார்களைத் தடுத்துக் கொள்ளுதற் கனுப்பிவிட்டு தமது பிரதான சேளையோடு மதாமினுக்குச் சென்றார்கள். அங்கு மேற்படி சேனுதிப்பியான கைஸ் கொல்லாத பட்டாரென்ற வோர் பொய்யான செய்தி மேற்படி கலீபாவின் போர்வீரர்களுக்குள் கலகத்தை விளைத்து, அக்கலக்காரர்கள் கலீபாவின் கூடாரத்துக்குஞ் புகுஞ்சு அவர்களின் சாமாங்களைக்

கொள்ளையெடுத்ததோடு அவர்களும் பிடித்துச் சுத்துருக்க கொடுக்க விடுதற்குத் துணிச்நார்கள். இதைக்கண்ட ஹவன்ரளியல்லாகு அங்கு அவர்கள் கூபாவுக்குத் திரும்பிவந்து கிளாபத்தை விட்டுவிடத் தீர்மானித்துக்கொண்டார்கள். அவர்களுக்குத்து செய்வதாய் மிகுதியாக வரக்களித்தவர்களும் அதை விசுவாசத்தோடு நிறைவேற்றிருத் தவர்களுமான இருக்குத்தேசத்தவர்களை விகாரிக்கக் கூடாதிருந்ததால் ஹவன் ரளியல்லாகு அங்கு அவர்கள் மூஜிஹியாவின் கேள்விகளுக்குச் செவிகொடுக்க வேண்டியவர்களானார்கள். அவ்விருவர்களுக்கு மிடையில் நடந்தபேச்சின் முடிவாக வோர் சமாதானவுடம்பழக்கையெழுதப்பட்டது. அதைக்கொண்டு கிளாபத்து மூஜிஹியா ரளியல்லாகு அங்கு அவர்களுக்குச் சாட்டப்பட்டது. ஆகிலும் மூஜிஹியா அவர்களுக்குப்பின் கிளாபத்து அவிறளியல்லாகு அங்கு அவர்களின் இளைய புதல்வரான ஹவன் ரளியல்லாகு அங்கு அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படல்வேண்டுமென்று மேற்படி பொருத்தக்கில்கொண்டு குடியிருக்குஞ்சாலத்தில் மூஜிஹியாவின் மகன் யலீதீன் துண்டுகோலால் நஞ்சிடப்படார்கள்.

மூஜிஹியா

ஹவன் ரளியல்லாகு அங்கு அவர்கள் கிளாபத்தை விட்டுவிட்ட பிறகு மூஜிஹியா இன்ஸ்லாத்தின் அரசராயினர். அவிற

வியல்லாகு அன்கு அவர்கள் கூடுமென்கூடியிருக்கின்றன. ஒரு பாவில் தனிப்படுத்தி விழிருந்த அரசர்களின் சாட்சியினிருப்பிடம் திமில்குக்கு கொண்டு போகப்பட்டது. அங்கு முழுவியா அவர்கள் பெர்விய அரசர்களினாலும் தூம் அரசர்களினாலும் ஆடம்பரங்களோடு அரசாண்டார்கள். அவர்கள் தம் சத்துருக்கீர்த்து அகற்றுத்தங்கு உஞ்சையும் குத்துவாலோயும் உபயோகத்தாக என்றும், இன்மாவது இல்லாத துக்குசிசைய்த சேவகமாவது அவர்களின் எதிரிகளுக்குப் பாதுகாப்பைக் கொடுக்கவில்லையென்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. அவ்வாறு முழுவியாவின் பேராசைக்கும் அரசர்முறைக்கும் பலியாகப்பட்ட வர்களுள் சாமை வெற்றிகொண்ட சேனுதிப்புதியின் புதல்வர் அப்புல் மறுகுமானு மொருவரால். அப்புல்மறுமான் சரமிகளால் உவக்கப்பட்டிருந்ததும், அவர் சிந்தனையள்ள முஸ்லிம்களால் கனப்படுத்தப்பட்டதுமே அப்புல் மறுமானின் கோலீக்குக் காரணம்.

உமையாகக்குற்று அதிமாரமுண்டானஷ்டன் அரசு வேறு குடுமபத்துக்கு மாற்றிட்டது மாதது ரமல்ல, வேறு புதுக்காரியங்களுமுன்றிப்பட்டன. அவை அறபிரச்சியத்தின் அதிவிடகளையும் சாதியின் விரத்தியையும் நடத்தின. அந்தக்காரியக்களை விளங்கிக்கொள்ளுத்தற்கும் சரித்திரதத்தின் நிதானத்தை அறிந்துக்கொள்ளுத்தற்கும் அறபுக்கோத்திரதத்தின் விலைமக்கையும், அவை யொன்றுக்கொன்றுள்ள சம்பந்ததையும் அறிந்திருப்பது அவசியம்.

முகம்மது சல்லவ்வாகு அலைகிவசல்லம் அவர்கள் வெளிப்பட்ட காலத்தில் அறபு தேசத்தில் இரண்டு சாந்ததிக்களைச் சேர்ந்த

ஜனங்கள் குழியிருக்கார்கள். ஒரு சந்ததி காலதானிலிருந்து வந்தது. மற்றது இப்புருசிம் அலைகில்லையாம் அவர்களின் புதல்வர் இல்லாம் அவர்களின் புதல்வர் இல்லாம் அலைகில்லையாம் அவர்களினிருந்து வந்தது. முந்தினவர்கள் குழியிருக்க தலம் யமன். பின்தினவர்கள் குழியிருக்க தலம் வழிஜாஸ். கழுதான் வமிசத்தார்கள் தககளின் பழைய இரசாவான் அப்புல் ஒழுவின் மக்களுள் ஒருவரான ஒழிமய்யர் என்பவரிலிருந்து வழிமையர் வமிசத்தார் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். ஆகிலும் அவர்கள் யமனில் வசித்ததால் யமனிய்யாக்க என்று அறபு ஆசிரியர்களால் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களை காம் இப்பத்திரிகையில் வழிமையர் வமிசத்தார் என்று அல்லது யமனிய்யாக்க என்று பேசுவோம். யமனின் இரசதானியான மாறப் அல்லது ஸபாவைச் சுற்றி வழிமையர் அரசர்களின் கீழு வசித்த கோத்திரததார் அல்லது சந்துகியார்களே. அங்கு கந்தானிசுந்ததியான கிந்தைவருடம் இரண்டாம் நூற்றில் அல்லது கோத்திரததார்கள் வடபக்மாய்ச் சென்று அங்கிருந்த வேறு கோத்திரததவர்களைத் தூரத்திலிட்டார்கள். கடைசியாய் அங்கு கோத்திரததாருள் ஒரு கட்டத்தார் மக்காவுக்கயலில் பத்து மார் என்ற தலத்தில் குஸர என்ற நாமத்தின்கீழ் குழியிருந்தார்கள். இவர்கள் நான் சலல்லவாகு அலைகிவசல்லம் அவர்களுடைய காலத்திலும் அந்தத்தலத்திலேயே வசித்தார்கள். இன்னுமாரு கூட்டத்தார் யத்தபுக்கு (மத்தை) சென்று அது சில கால மிருந்தப்பட்டது அவஸ், கஸ்ரூத் என்ற இரு கோத்திரதவர்களாய் அறியப்பட்டார்கள். மற்றவர்கள் சர

முக்கும் இருக்குக்கும் போய் விட்டார்கள். இன்களுள் சாமில்த நித்தவர்கள் பனு கல்லரன் என்றும் இருக்கின் நித்தவர்கள் பனுகல்லபு என்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள். இன்னுமொரு கூட்டம் ஹமதாயில் குடியேற்றி இன்னுமோர் பெரும்தொகையான வர்கள் கிழக்குப்பக்கமாய்ச் சென்று பெற்றிய குடாயின் கரைகளில் ஒருள்ள ஓமான் மாகாணத்தில்:

அறபு தேசத்தின் இஸ்மாயிர ரார்கள். அவர்கள் எங்கு குடியிவிய்யர கோத்திரத்தவர்கள் பருந்தாலும் ஒழுங்கான அரசாட்சா மதுள் என்றும் பனுமூளர் என்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள். நாம் அவர்களை விங்குப்பனுமூளர் என்றே பேசவோம். இக்கோத்திரத்தார்கள் வேறு சிறு கேரத்திரங்களாய்ப்பிரிந்திருந்தார்கள். இச்சிறு கோத்திரத்தார்கள் பலும் குறைச், பனுவகஸ், பனுபக்கர், பனுதக்கீடு, பனுதமீம் ஆவியா நாமங்களை கொண்டமைக்கப்பட்டார்கள். குறைக்கின் மகாவிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள விடங்களிலும் வசித்தார்கள். மற்றவர்கள் ஹிஜாவிலும் (யத்தபை அல்லது மதினுவைத்தயிர) மத்திய அழேபியாவிலும் பரங்தார்கள்.

ஹினமயர் வமிசத்தாருக்கும் மூளர் வமிசத்தாருக்குமிடையில் பக்கயுண்டாயிருந்தது. கபி சலவல்லவு அலைகிவலைலம் அவர்களுக்குமுன் ஹினமயர் கோத்திரத்தார்களின் பாணையாகிய அறபைப் போசத் துவங்கி விட்டார்கள். மூளர் வமிசத்தார் கல்வியளாவர்கள். அழேபியாவில் வசித்ததச்சலவு அழேபியாவும் கொஞ்சம் பேதக்கத்தோடு ஒரே பாலை பேசுவதற்காகவும் பாலையாக அடிந்தவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்களின் வழக்கங்களும், குணங்களும், கருத்துகளா, வீரப்பக்கங்களும் ஒரே விதமாக கொட்டாயிருந்தன. ஆகிறும் காவ்விடு என்கியார்களுக்கும் இடையில் ஹுஜாரா யிருந்த பகுதியேர கூர்மையுள்ள தாயிருந்தது. அந்தப் பகுதியின் காரணத்தை நாங்கள் கொஞ்சம் அழுத்தி நேடவேண்டும். இஸ்லாம் பிறக்குதற்கு அனேக நூறு யூனிகான்திருக்கு முன்னமே ஹினமய கோத்திரத்தார்கள் உயர்தரமான சிரித்திருந்தத்தையடைந்திருக்கின்றன. அவர்கள் எங்கு குடியிவிய்யர கோத்திரத்தார்கள் பருந்தாலும் ஒழுங்கான அரசாட்சா கூட்டம் வர்களையுடையவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் ஏழத்தூண்டிய வர்களாயும் பிரதானமாய் வேளாண்மை செய்பவர்களாயும் மிருந்தார்கள். மூளர் கோத்திரத்தார்கள், குலைக்குப் பின்வந்த குறைசிகளைத்தவிர, காடோடிகளாயும் மேய்ப்பவர்களாயுமிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு சிறு கோத்திரமும் மற்ற நடைவிட்டும் பிரிந்ததாகவும் தன் தலைவரை ஜனங்களின் சம்மதப்படி தெரிந்துகொள்ளுகின்ற தாயும் இருந்தது. இப்படி அக்கோத்திரத்தார் பிரிந்திருந்ததே காரணமாய் அவர்கள் ஹினமயர் கோத்திர அரசர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டுவிட்டார்கள். அவாக்குக் கிடையில் அடிக்கடி பல யுத்தங்கள் விகந்தாலும் மூளர் கோத்திரத்தார்கள் கிரீஸ்து வருஷம் ஐந்தாம் நூற்றுண்டுவரையில் திறைகொடித்தே வந்தார்கள். ஹினமயர் கோத்திரத்தார்களுக்கும் மூளர் கோத்திரத்தார்களுக்கு மிடையில் மேம்பாட்டுக்காயும் தன்னிஷ்டததுக்காடும் நடந்த ஒப்புற்ற சண்டை இரு பக்கங்களிலும் எரிச்சலையும் பகையையும் உண்டுபெற்றித்திற்று. இந்தப்பகுதி ஏய் குலவர்கள் தமிழை கிட்டாக்கான்களையெடுத்ததாயும், கை

காஞ்சம், கருத்துகளா, வீரப்பக்கங்களும் ஒரே விதமாக கொட்டாயிருந்தன. ஆகிறும் காவ்விடு என்கியார்களுக்கும் இடையில் ஹுஜாரா யிருந்த பகுதியேர கூர்மையுள்ள தாயிருந்தது. அந்தப் பகுதியின் காரணத்தை நாங்கள் கொஞ்சம் அழுத்தி நேடவேண்டும். இஸ்லாம் பிறக்குதற்கு அனேக நூறு யூனிகான்திருக்கு முன்னமே ஹினமய கோத்திரத்தார்கள் உயர்தரமான சிரித்திருந்தத்தையடைந்திருக்கின்றன. அவர்கள் எங்கு குடியிவிய்யர கோத்திரத்தார்கள் பருந்தாலும் ஒழுங்கான அரசாட்சா கூட்டம் வர்களையுடையவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் ஏழத்தூண்டிய வர்களாயும் பிரதானமாய் வேளாண்மை செய்பவர்களாயும் மிருந்தார்கள். மூளர் கோத்திரத்தார்கள், குலைக்குப் பின்வந்த குறைசிகளைத்தவிர, காடோடிகளாயும் மேய்ப்பவர்களாயுமிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு சிறு கோத்திரமும் மற்ற நடைவிட்டும் பிரிந்ததாகவும் தன் தலைவரை ஜனங்களின் சம்மதப்படி தெரிந்துகொள்ளுகின்ற தாயும் இருந்தது. இப்படி அக்கோத்திரத்தார் பிரிந்திருந்ததே காரணமாய் அவர்கள் ஹினமயர் கோத்திர அரசர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டுவிட்டார்கள். அவாக்குக் கிடையில் அடிக்கடி பல யுத்தங்கள் விகந்தாலும் மூளர் கோத்திரத்தார்கள் கிரீஸ்து வருஷம் ஐந்தாம் நூற்றுண்டுவரையில் திறைகொடித்தே வந்தார்கள். ஹினமயர் கோத்திரத்தார்களுக்கும் மூளர் கோத்திரத்தார்களுக்கு மிடையில் மேம்பாட்டுக்காயும் தன்னிஷ்டததுக்காடும் நடந்த ஒப்புற்ற சண்டை இரு பகுதிகளிலும் எரிச்சலையும் பகையையும் உண்டுபெற்றித்திற்று. இந்தப்பகுதி ஏய் குலவர்கள் தமிழை கிட்டாக்கான்களையெடுத்ததாயும், கை

அன்றைக் கீழ்ப்படுத்திக்கொண்
ட்டதையும் பரவுவதைக் கொ
ண்டு உயிர்ப்பித்துக்கொண்டிருந்
தார்கள். முகம்மது சல்லவ்வாகு
அலைகிவல்லல்லம் அவர்களுடைய
போதிப்பு மேற்படி பகையை அ^{க்க}
க்கறியதோடு குலவர்களின் செ
ல்லவாக்கை அவமரக்கியும் விட^க
து. நபி சல்லவ்வாகு அலைகிவ
சல்லல்லம் அவர்கள் இன்னும் சில
நாலம் சீவித்திருந்தார்களாயின்,
அவர்களுடைய போதனையும் அ
வர்களின் சன்னிதானமும் மேற்
படி கோத்திரங்களை யோரோ இ
யல்புள்ள சாதியாக்கி விடலா
மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற
து. அவர்கள் பத்துவருடமே கு
ருத்தொழில் செய்தார்கள், அ
னேக நாரூண்டுகளாய் அதுபு இ
ரத்தத்திலுண்டாயிருந்த சாதியில்
ரோத்தை வேரோடுழிக்க அந்த
மட்டுக்காலம் போதாது. அவர்க
ளின் செல்லவாக்கு பிடிவாதமான
தாயும் தொடர்ச்சி யுள்ளதாயுமில்
ருந்த மதினுலில் ஜனங்களுக்கி
டையில் பூரணமான ஒற்றுமை
யுண்டாயிருந்தது.

அபூபக்கர் றளியல்லாகு அன்கு
கு உமறு றளியல்லாகு அன்கு
ஆகியவர்களின் கீழ் அடையப்பட்ட
வெற்றிகள் அதுபுக்கோத்திரத்தை
வர்களை யுலகத்திற் பல பா
கங்களுக்குக் கொண்டுபோயினா.
முளர் கோத்திரத்தார் பஸருவி
இலும், கூபாவில் பிரதானமாய்யிலும்
மையர் கோத்திரத்தார்களும் கு
ழியிருந்தார்கள். பலவுக்கிணிலும்
திமிலுகு மாகாணத்திலும் முளர்
கோத்திரத்தார்கள் அதிகரித்திருந்தார்கள். வட அறேபோவும்
சாமின் வடபாகமும் இனிமையர் வசமிருந்தன. கிழக்கு மாகாணத்திலிலும் மிஸ்றிலும் ஆபிரிக்காவிலும் மேற்படி இரு கோத்திரத்தார்களும் பரந்திருந்தார்கள். ஆ

கிளும் அவர்கள் சென்றவிடமே
ல்லாம் அவர்களின் பழைய ப
கையையும் கொண்டுபோனார்கள். பெரிய உமறு அவர்களின் கடினமான ஆளுகையின் கீழ் அந்தப்பகை யுரத்தகையைக் கொண்டு கீழ்ப்படுத்தப் பட்டது. அன்றியும் அங்காலத்தில் அந்தச்சா
திபார்கள் தம்மைக் காத்துக்
கொள்ளவும் தங்கள் தேசத்தை
ப் பெருப்பித்துக் கொள்ளவும் செய்தவேலை உதாரமான முயற்
சிக்கேயன்றி வேறு கருத்திற்கிட
ங்கொடுக்கவில்லை. ஆனால் உது
மான் அவர்களுடைய காலத்தில்
மேம்பாடுடைந்த உழையாக்கள்
தங்கள் நயத்திற் காய்ப் பழைய
பகையைக் கொளுத்தவிட, அந்தகீருப்பு ஸ்பேனிலும், லினிசியிலும், ஆபிரிக்காவிலும், குருஸா
னிலும், காபுல்வணத்திலும் கொழு
ங்கிட்டெரிந்திற்று. இந்தப்பகை
அதைக் கிளப்பியவர்களுக்குப்
பெரும் இடையூறை யுண்டாக்கி
யதோடு அதுபுச்சாதிபாரின் அதிர்த்து
அவர்கள் மூட்டிக் கொண்ட கேழுமன் சாதியாரின்
தும் ஜர்மன் சாதியாரினதும் விதிவசத்தையும் காரியப்படுத்திற்று. மேலும் அந்தப்பகை மேற்குத்தேசம் அறபிகளின் காலுக்குச் சரம்பமான காலத்தில் அவர்களின் வெற்றியை நிறுத்திவிட்டதோடு, கடைசியாய் அவர்கள் தங்களிராச்சியத்தின் ஓர் பெரும் பாத்தை முழுக்கவும் செய்துவிட்டது.

முஹம்பூர் கோத்திரத்தாரின் உதவியைத் தேடினவராயிருந்தாலும் அவர்களுக்கும் இனிமையர் கோத்திரத்தார்களுக்கும் இடையில் சமங்கிலையை நிறுத்திவிட்டதோடு ஒருவர் மற்றவரை சியாயமின்றி கெருக்குறத் திடங்கொடுக்கவில்லை. அவர்களுக்குப்

பின்வந்த கலீபாக்களின் கீழ் மே ம்பாட்டைந்த தம் கூட்டத்தார் தங்கள் எதிரிகளைக் கொடுமையோ

டுநடத்தினர். ஆகிலும் உழையாக்கள் எப்பொழுதும் தங்கள் தலைவருக்குப் பத்தியுள்ளவர்களாகவே இருந்தார்கள். சம்பளம் பெற்ற ஓராமிகள் முஆஹியாவுக்கும் அவர் குடும்பத்தார்களுக்கும் ஒர்ப்பலமுள்ள அரனூகவிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் அதிக சிந்தனையுள்ளவர்களும் வேதத்தைக் கவனித்தார்களும் ஊர் விஷயங்களைவிட்டும் சீவிக்கூட்டுவியை விரத்திசெய்யவும் நீதிசாஸ்திரம் நெகவும் துணிந்தார்கள். மேலும் மார்க்காற்பணைகளையடக்கமாய்ப் பின்பற்றி வந்தார்கள். மார்க்கத்தைப் பரப்புத்தற்குத் துணைசெய்தார்கள். ஆகிலும் அவர்கள் இராச்சியத்தின் துரைத்தனத்தில் பங்கு பெறவில்லை. அவிறளியல்லாகு அன்கு அவர்களுக்கு விரோதமாய்க் கலகஞ்சசய்து நல்லுவானில் தோலவியாக்கப்பட்ட குறுட்டுப்பத்தி யுடையவர்கள் கிட்டிசேரைக் கூடாத அல்-அஹ்ஸா மாகாணத்திலும் மத்திய அமேரியாவின் வேறுபாகங்களிலும் அடைக்கலம் புகுந்தார்கள்.

அங்கு அவாகள் தங்களின் மதா பிமானமுள்ள கற்பணைகளைப் பரப்பினார்கள்.

அவர்களுடைய தொகையும், கவலையின்மையும், தாங்கள் சரியென்றெண்ணியதற்குப் பத்தியுள்ளவர்களாயிருந்ததும் அவாகளை திமிஸ்கு அரசாட்சிக்குப் பெருஞ்சத்துருக்களாக்கிவிட்டன. அவர்கள் முஆஹியாவுக்கெதிராய் எழும்பி கல்டி யாவுக்குப் படையெடுத்துச் சென்று இருக்கைப்பிடுத்துக்கொள்ளுத்தகு முயற்சித்தார்கள். ஆகிலும் அவர்கள் கடைசியாய்த் தோல்வியாக்கப்பட்டு வனத்தில்

அவர்களின் கோட்டை காலில் அடைக்கலம் புகுதும்வரையில் வெருக்கப்பட்டார்கள்.

இப்பொழுது திமிஸ்கு சிம்மா சனத்தில் பலத்தோடிருந்த முதுவியா தமது என்னத்தை ஆபிரிக்காவுக்குத் திருப்பினர். அதபிரிக்காளர் “இபுறீக்கியா” என்ற நாமம் மில்லுக்கப்பாலுள்ள ஆபிரிக்காவின் வடபாகங்களுக்கு மாத்திரமே கொடுக்கப்பட்டது. அந்தப் பெரும்பகுதி மூன்று பாகங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டது. முதலாவது மாங்கிபுல் அங்கொன்ற துரைமேற்கு. இது அத்தான்றிக்கு சமூத்திரத்தின் கரைகள் துவக்கம் தெற்கே வெறூரு பக்கமாய்கள் திலம்ஸன்வரையில் நீண்டிருந்தது. இரண்டாவது மாங்கிபுல் அத்து என்ற கீழ் மேற்கு. இது ஒரு ஊக்கும் புகியாவுக்கும் இடையிலுள்ள தேசத்தைப் பொதித்தது. மூன்றாவது சரியான இபுறீக்கியா. இது தற்கால அல்ஜீரியாவின் கிழக்கெல்லை துவக்கம் மில்லு எல்லைவரையில் நீண்டிருக்கிறது. லீபியன் வனத்திற்கு மேற்கேயுள்ள வட ஆபிரிக்காவிலும் கறுப்புத்தேசத்தின் (குதான்) வடபாகத்திலும் ஸமித்திரிக்கு கோத்திர ஜனங்கள் குடியிருக்கார்கள். இந்தத்தேசத்தின் வெளிகளிலும் மலைகளிலும் ஏட்டுக் கொத்திரத்தவர்கள் இரண்டாவது அறபுக்கிளைகளின் வெளிகள். வீரியமூர் பலமுறை நூத்து நெக்காக்கள் அறத்தெல்லைகளில் இருந்ததார்கள். இந்த ம.க.ணத்துக்கு முதல் முதல் அறபிகள் உமருற வியல்லாகு அன்கு அவர்களுடைய காலத்தில் படையெடுத்து சென்றார்கள். உதமான நலியல்லாகு அன்கு அவர்களுடைய காலத்தில் அறபுசேனைகள் பர-

காவரையிற் சென்றன. பழைய கார்தேஜாங்கு அதிக நூரில்லாத வோர் தலத்தில் நடந்த யுத்தத்தில் பைஸன்றைன் தேசாதிபதி கொல்லப்பட்டபிருகு ஹமிகன் அறபிகளுக்கு வருடாந்த திறைகொடுக்குதற்குப் பொருந்துக்கொண்டதால் அறபிகள் வைவிலா, மங்கா என்ற இரு பட்டனவகளிலும் கொஞ்சம் போர்வீரர்களை விறுத்திவிட்டு அத்தேசத்திலிருந்து பின்வாங்கிவிட்டார்கள். அவ்வாறு விடப்பட்ட கேசத்தை ஹம்தேசாதிபதிகள் திரும்பப்பிழத்துக்கொண்டு ஜனங்களைக் கொள்ளொயிட்டதால் அவர்கள் ஹமிகளின் ஆனுகையிலிருந்து தங்களை மீட்சிசெய்யுமபடி அறபிகளைக்கேட்டார்கள். இக்கேள்விக்கு முழுவியா செவிகொடுத்தனர். ஓர் அறபுச்சேனை கீர்த்தி பெற்ற நாபியின் புதல்வர் உத்பாவின் கீழ் இபுரிக்கியாவுக்குச் சென்று தன்னேடுத்திருத்தவர்களைக் கீழ்ப்படுத்தி அத்தேசத்தை அறபு இராசசியத்தோடு சேர்த்துவிட்டது.

ஹிஜிரத்து பீம் ஆண்டு அடங்காத பெர்பா ஶாதியாரை அடக்கிக் கொள்ளுதற்கும் கடலால் வந்து கொள்ளொயிசீம் ஹமிகளைத் தடுத்துக் கொள்ளவும் நூனி ஸ்க்குத் தெற்கே கெயர்வான் என்ற பெயர்பெற்ற இராஜைய பட்டனத்தை உக்பா அமைத்தனர். துஷ்டமிருக்கக்கூடும் ஊர்வளத்துக்களில் அதில் மேற்படி சிறந்த பட்டனம் அமைக்கப்பட்டது. அதன் மிஞ்சிய பரகங்களையிப்பொழுதும் காணலாம். மஃபிரிபை (தற்கால மொழக்கோ) பர்பர் போர்வீரர்களின் துணையைக்கொண்டு பிடித்துக்கொண்டிருந்த ஹமிகள் பலமுறையும்

இபுரிக்கியாவுக்குச்சென்று கொள்ளொயெடுத்தனர். ஹிஜிரத்துப்பார்ம் ஆண்டு உக்பா மேற்குப்பக்கமாய் முன்னேறினர். அவர்களிலிருப்பதோடு திறந்த பட்டனங்கள் தம்மைத்தாமே பெர்ப்புக்கொடுத்தன. அவரின் இருபக்கங்களிலும் ஹமிகளும் கிறிச்குகளும் தோன்றி அவரை மேற்குப்பக்கமாய்ப் போகவிடாது தடுக்கத் தெண்டித்தார்கள். ஆகிலும் உக்பா அத்லாந்திக் சமூத்திரத்தைச் சேரும்வரையில் சென்றார். தமது முன்னேறுதலைத் தடுக்கத் தெரும் சமூத்திரத்தைக்கண்ட உக்பா நாம்பிக்கை கெடுக்கப்பட்டு தமது குதிரையை நெஞ்சளவு நண்யாரில் நடத்தி “சர்வவல்லாமா யுள்ள நாயனே இந்தக் கடவில்லாதிருக்கில் கான் இன்னும் நூரமான தேசங்களுக்குச் சென்று உனது நாமத்தினமகிமையைப் பரப்புகின்றவனுக்கும், உனது சத்துருக்களை வழக்கிறவனுக்கும் இருப்பேன்” என்று வைக்களை யுயர்த்திக் கொண்டு சுக்தமிட்டனர்.

உக்காவின பிரகாசமூன்ஸ் பலட்செயரூச்சியும் அவர் ஹமிகள் மீதும் பாபர்கள் மீதும் அடித்த அடிகளும் சில வருடங்களாய் அத்தேசம் அடக்கமாய் இருக்கச் செய்தன. அவர் திமிஸ்லுக்குத் திரும்ப அழைக்கப்பட்ட சொற் பகாலத்தைத் தவிர உக்பா தாம் ஹிஜிரத்து 65 ல் மரணிக்கும் வரையிலே இபுரிக்கியாவையும் அதன் மேற்குத் தேசங்களையும் ஆண்டனர். அந்தவருடத்தில் அமலஸ் மலைகளிலும் அதன் பள்ளத்தாக்குகளிலும் இருந்து வெளி ப்பட்ட கணக்கற்ற பெர்பர்கள் கெயர்வானிலிருந்த சொற்ப அறப்கள்முன் விழுங்கார்கள். வடதுபிரிக்காவின் யுத்தப் பிரியமூன்ஸ்

துஷ்ட சாதிகளோடு செய்த யுத்தங்களில் அறபிகள் காட்டிய திடமான தைரியத்தையும் அடங்காத தத்துவத்தையும் பார்க்கிறும் அதிகமான தைரியமும் தத்துவமும் யேறெந்தச் சாதியாராலாவது காட்டப்படவில்லை. சொற்ப சேணோடு அறபிகள் யுத்தப்பரீ கைஷபுள்ள மூர்க்கழும் அடங்கா மையுமின்ஸ கோத்திரத்தார்கள் வசித்த பெருங்தேசத்தை ஜயித துக்கொள்ளுதற்கு முயற்சித்தார்கள். பெர்பாகள் இராஜதானியை வலைக்கு கொண்டார்கள். ஆனால் உக்பா பொறியிலகப்பட்ட எலி யைப்போல் மரணிக்கிற மனிதன்கள். அவர் வெற்றி கொள்ளுதற்கு அல்லது மரணித்தற்குக் கீர்மானித்த அடையாளத்தைக் கூட்டும்பொருட்டு தமது வர்களுடையை யுடைத்துவிட்டு வளைஞ் திருந்த கூட்டத்தின் மத்தியில் குதித்து யுத்தஞ் செய்யும் பொருது கொல்லப்பட்டார். அவரின் போர்வீரர்களுள், பலர் அவரோடு கொல்லப்பட்டாகள். சிலர் மிஸ்றுக்கு வோடியிட்டார்கள். கயர்வான் பரப்ரகாளால் பிழக்கப்பட்டது. ஆபிரிக்காவிலும் மேற்கிறும் அறபிகளின் ஆட்சி அற்றுப்பேரனதுபோல் தோன்றிற்று.

மேலே காட்டப்பட்டவாறு உக்பா, மேற்கில் யுத்தஞ் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் கிழிக்கில் விண்தும் இண்டஸ் பள்ளத்தாக்கும் (இந்தியா) அபூஸாபுருவின் புதலவர் முறைவிபால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டது. அதே காலத்தில் அபுகானிஸ்தானின் கிழிக்குப் பாகம் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டது. அறபிகளுக்குள் ஊர்க்கலகம் உண்டுபட்ட தருணத்தில் அவர்களின் தேசங்களைப் பிடித்துக்கொள்ளத் துணிந்த மா

கள் பல யுத்தங்களில் தோல்வி யாக்கப்பட்டார்கள். அறபிய சேணை கப்படோவியாவில் பாளையி ட்டது. அறபிகளுடைய கப்பற் சேணையின்மூன் ராமிகளின் கப்பற்சேணை யோடியிட்டது. கீற்குகளின் பல தீவுகள் பிடிக்கப்பட்டு அறப்ரோக்சியத்தோடு சேர்க்கப்பட்டன.

பஸ்ருவின் தேசாதிபதியாயிருக்க முகைகுவின் தாண்டிகோலால் முஆவியா தமக்குப்பின் தம் மனன் யலீதை கலீபாவரய் நியமித்தற்கு நாடினர். இப்பதிச் செய்வது ஹவன் றளியல்லாரு அங்கு அவர்களோடு முஆவியா பண்ணிக்கொண்ட பொருத்தச் சிற்கு விரோதம். ஆகிலும் அவருக்கு மேற்படி கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதற்கு அவரின் கீழ் இருக்கு, குருளான் ஆகிய தேசங்களின் அதிபதியா யிருந்த வியாது துணைபுரிந்தனர். இருக்கு தேசத்தார் கைலஞ்சத்தைக் கொண்டும், மருட்டுதலைக்கொண்டும், பலபந்ததைக்கொண்டும் யீநுக்குப்பொத்து (இராஜபத்தி) கொடுக்கச் செய்யப்பட்டார்கள். சாம் தேசத்தார் முஆவியா சொன்னவிதம் செய்தாகள். ஹித்ரத்து ரீம் ஆண்டு ஹித்ராஸ் குடிஜூனங்களின் உடன்படிக்கையைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காய் முஆவியா மதினூவுக்கும் மக்காவுக்கும் சென்றன. அக்காலத்தில் மூஸ்சிம்களுன் சிரேஷ்டமானவர்களாய் இருந்த அவியின் புதலவர் ஹூஸவன் அவர்களும், உமரின் புதலவர் அப்துல்லா அவர்களும், அபூபக்கரின் புதலவர் அப்துல்ஹகமான் அவாகளும், ஸபைரின் புதலவர் அப்துல்லாவும், பையத்துக்கொடுக்க அல்லத் தட்டிவிட்டார்கள். அவர்களின் செய்கை ஹித்ராவியருக்குத் தைரி

யத்தைக்கொடுத்தது. முதுவியா வால் “குறைசிகளின் தங்கிரமுள் என்றி” என்று அழைக்கப்பட்ட அப்புல்லா இபுனு ஸூபீர் கீ ஸாபத்தைத் தாம் பெற்றுக்கொள்ளுத்தர்கு நாடுகின்றவரா யிருந்தனர். யல்தின் பொல்லாங்கு பகிரங்கமாய் அறியப்பட்டதால் அவரை மேற்படி கணவான்கள் வெறுத்தனர்.

முதுவியா அவர்கள் ஹிஜ்ரத் து 60ம் ஆண்டு றஜபுமாதம் மவுத்தானார்கள். அவர் அழகான முகமுள்ளவர். உயர்ந்து தடித்தவர். அவரே முதல் இருந்துகொண்டு ஜனங்களுக்குப் போதித்தவரென்றும், முதல் கோஜ்ஜாக்க்ளோத்தம் மெய்க்காவலர்களாய் வியமித்தவரென்றும், முதல் தம் தோழர்கள் தம்மோடு பரிசாசம் பண்ணுதற் கிடங்கொடுத்தவரென்றும் சில சரித்திரகாரர்கள் கூறி யிருக்கின்றார்கள். அவர் கடினமரணவர், அஞ்சாதவர், கெளி வான் கருத்துடையவா, லேபி யாயினும் தேவையானபொழுது ஏராளமாய்ச் செலவு செய்பவர், வேத கடமைகளை நிறைவேற்றுகிறவர். ஆகிலும் தமது கருத்து ணோயும் பேராசைகளோயும் நிறைவேற்றுவதை ஒரு சட்டமாவது தடைகை இட்டுக்கொடாதவர். அவர் கொலூவில் ஸமீ யிருந்துகொண்டு தமது வழியிலிருந்து சத்துருக்களை யகற்றி யிட்ட பிறகு தமது இராசசியத்தை கண்மைபோடு ஆண்டனர். அவரின் நாளாந்து செய்கையைச் சுரித்திரகாரரான மஸ்லுதி கீழவருமாறு தெரிவித்திருக்கின்றார். முதுவியா கபற்றுதொழுகைக்குப்பின் பட்டணத்தின் அதிகாரியின் றிப்போட்டைப் பெற்றனர். அதன்பின் அவரின் மந்திரிகளும் அந்தரங்க சுகக்த்தவர்களும் தங்களின் பகிர

ங்க அலுவல்களைச் செய்துகொள்வதற்காய் அவரிடம் சென்றனர். அவராபகற்சாப்பாடு அருந்து மெபாழுது மாகாணக்களிலிருந்து வந்த கடிதங்கள் அவருக்கு அவரின் எழுத்துக் காரியஸ்தர்களுள் ஒருவரால் வாசிக்கப் பட்டன. ஹல்ஹருக்கு அவர் பள்ளி வாசலுக்குச் சென்று தொழுது விட்டுச் சுற்றி அடைக்கப் பட்ட வோர் தானத்திலிருந்துகொண்டு ஜனங்களின் முறைப்பாடுகளைப் பெற்றுக்கொண்டனர். அவர் மாளிகைக்குத் திரும்பிய பொழுது அங்கு பிரபுக்களின் சபை கூடிற்று. அதன் பிறகு அவர் சாப்பாடருந்துவிட்டுக் கொஞ்சம் இளைப்பாறினர். அவர் தொழுகைக்குப் பிரது அவரை மந்திரிகள் திரும்பவும் சந்தித்து அரசாங்கபணிவிடைகளை நடாத்தனர். அவா மாலைவில் இராசரிக் மகிழ்ச்சைபோடு தீனருந்தினர். அதற்குப் பிறகு இன்னுமொரு முறை தமது முத்துயோகத்தர்களைச் சந்தித்தனர். அதனேடி அன்னள் முடிவாயிற்று. மொத்தமாய் முதுவியா அவர்களுடைய ஆளுகை சுயதேதத்தில் செலவழும் சமாதானமுமுள்ளதாயும் புறத்தெத்தல் அனுசூலமுள்ளதாயுமிருந்தது.

முதுவியா வடைய ஆளுகையின் தூவக்கத்தில் இரண்டாவது கொனில்தன்ஸ் ரூம் தேசத்தையாண்டனர். இவர் தம் சகோதரன் தியடேவியஸ்லைக் கொன்றவர். இவர் தூரத்தப்பட்ட பிறகு இவரின் மகன் நாஸவதுகொனில்தன்றைன் ரூமிகளின் அரசராயினர். இவர் தம் சகோதரர்களான ஹிறக்ஷியஸ், திபேரியஸ் ஆகியவர்களின் மூக்குகளைத் தறித்ததைக்கொண்டும் கிறீஸ் துமத குருமார்களுட்பலரை கிடைப்பெற்றனர்.

ஹவையி ஸஹந்ததைக் கொண்டும் பிரதான மடைந்தனர்.

இன்னும் வரும்.

வெற்றியுள்ள உதுமானியர்.

(தொடர்ச்சி.)

நிக்கோபோலிஸ் புத்தத்தோடு பரயாலீது தத்துவத்தின் உச்சத்தை யடைந்தனர். அவர் தமது வெற்றியைத் தெரிவித்து அகங்காரமான நிருபங்களை கிழக்கில் ருந்த தலைவர்களுக்கு அனுப்பினர். அவர் அந்தத் தலைவர்களுக்குத் தாம்பிடித்த கிறீஸ்தவர்களான அழிமைகளை வெகுமதிகளைய்த் தமதுதர்வளிடம் அனுப்பினர். இப்பொருளுது அறுக்கிய சல்ததானின் பெருமையையும் அகங்கதயையும் மேற்கொள்ளுத் தற்கு வேறு யாதோன்றும் இருக்கவில்லை. தனுபுநதி வரையிலிருந்து கிறீஞ்கு இராச்சியத்தைச் சேர்ந்த மிலங்களின் நாயகமாயும், ஆசியாவில் புருந்து நகிவரையிலுள்ள நிலங்களின் எஜமானுயும் இருந்த அவர் உலகத்திலின் னுமதிக் பாகங்களை வெற்றி கொள்ளுத்தற்குக் கணவு கண்டதோடு கிழமில் ஸென்டிற்றர் ஆலயத்தின் பிடத்தில் தமது குதிரையைக் கட்டுத்தற்கும்போக்கான் ட வெண்ணத்தை நிறைவேற்றவும் நாட்சிட்டனர். கிழக்கு இராச்சியத்தின் எந்தப்பாகமாவது கீழ்ப்பாடுத்தப் படாகிறுக்கும் காலமெல்லாம் தமக்கு மனரம்மிய மில்லாதிருந்ததால் அவாதெர்மீலிக்கூடாய்த் தென்பக்கமாய்ப்படை யெடுத்துச்சென்று, சொற்ப எதிர்ப்போடு தம்மதிகாரத்தை பிலோபளிஸல் என்ற தலத்தில் ஸ்தாபித்துவிட்டு அதன்பிள்ளை அக்ரபொவில் வளர்ப்

றையை நிலைப்படுத்தினார். கிறீக்குச் சக்கிரவர்த்தி சுல்தான் அவர்களின் தாழ்மையுள்ள அடிமையாய் இருந்தது மாத்திரமல்ல, தமது அதிகாரமுள்ள எஜமாலை ஆற்றுத்தகாய் கொணிஸ்தந்தினோப்பளில் ஓர் பள்ளிவாசல் கட்டுத்தற்கும் சம்மதித்திருந்தனர். இந்த விதமான சிலாக்கியத்தை இதற்குமேன் பெரிய சுல்தான் ஸலாஹுகத்திலும் மற்றவர்களும் பெற்றிருந்தார்கள். ஆகிலும் இந்தமுறை ஓர் முஸ்லிம் பாடசாலையும் கொணிஸ்தந்தினோப்பளில் ஸ்தாபித்ததோடு அந்த கிறீஸ்தவர்களின் இராஜதானியில் முஸ்லிம்கள் மாத்திரம் வசித்த பகுதியில் இஸ்லாமமார்க்கப் பிரமாணங்களை நடத்துதற்கு ஓர் முஸ்லிம் நியாயாகிபதி அல்லது காளியும் நியமிக்கப்பட்டனர்.

மெய்யாகவே அுறுக்கியர் ஹம் இராச்சியத்தின் இராஜதானிக்கு மோசம்செய்யக் கூடிய நிலைமையிலிருந்தார்கள். இப்பொருளுக்கு சுல்தான் பாயலீது ஹம் சக்கிரவர்த்தி அடைந்த இழிவுகளோடுதிருப்தி யடையாமல் மேற்படிப்பட்டணத்தைத் தமக்கொப்புக்கொடுக்கும்படி அவரைக் கேட்டனர். மனுவல் சக்கிரவர்த்தி ஜோப்பா தேசத்தில் உதவிதேடியும் கிடைக்கவில்லை. அவர்க்கீழே இறங்கி தமது வித்திய எதிரிபான பேரப்பிடம் துணைதேடியும் கிடைக்கவில்லை. துறுக்கிய சேளைகள் கொணிஸ்தந்தினோப்பளை (ஸ்தம்பூல்) ஆறு வருடங்களாய் அனைத்திருந்த பிறகு அதை வெற்றிகொள்ளப் போகும் தருணத்தில் ஓர் புதிய பயங்கரமான எதிரி தோன்றினர். ஆதலின் பாயலீது தமது சேளைகளை வேறு பக்கமாய்த் திருப்புதற்கு நெருக்கப்பட்டனர். சுல்தான் அ

வர்கள் தமிழ்டைய பேராகை
யை நிறைவேற்றிக் கொள்ளப்
போகும் தருணத்தில், ஜூரோப்
பாலிலும் ஆசியாவிலும் மாம்
இராச்சியத்தின் பெரும் பாகத்
தில் அவருடைய அதிகாரம் த
டையின்றி யேற்றுக்கொள்ளப்பட
கும் தருணத்தில், அவரே உல
கத்தின் கசை யென்று கிறீர்கள்
தவ தேசங்கள் அச்சத்தோடை
ன்னும் ரேத்தில், அவரைய
டக்குத்தற்கு அவரைப்பார்க்கிலு
ம் பெருப்பமான வொரு அரசர்
தோன்றி ஒரு அடியில் பாயலீது
அவ்வளவு வெற்றியோடு கட்டிய
இராச்சியத்தின் கட்டடத்தை
தமிழ்டைமாக்கி விட்டனர். அ
ந்த பயங்கரமான அரசர் தாத்தா
ரான கைமுரே. அவரை இங்கிலிஷியர் தமர்வேன என்ற அ
ழைக்கின்றார்கள்.

தைமூர் துறக்கிய வழிவுத் தைச் சேர்க்கதவர், 1333 ம் ஆண்டு ஸமர்க்கங்குச் சமீபமான வேர் இடத்திற் பிறந்தனர். ஆதலால் அவர் 1402 ம் ஆண்டு பாயல்லோடு எதிர்த்தற்கு வந்த பொழுது கிட்டத்தட்ட 70 வயதுள்ள வேர் வயோதிப்பா யிருந்தனர். பெரும் வெற்றிபெற்ற அரசரான ஜின்கிஸ்கான் மரணி தத்திற்கு பல பிரிவுகளாய்ப் பிரிந்து விட்ட அவரின் பெரு மிராச்சியத்தின் ஒரு பாகத்தில் தமது அதிகாரத்தை தைமூர் ஸ்தாபித்துக் கொள்ளுதற்குப் பலவருடங்கள் சென்றன. தைமூர் துவக்கத்தில் ஓர் சிறு தலைவராயிருந்தனர். ஆகிலும் கடைசியாய் அவர் வெற்றியடைந்து ஸமர்க்கந்தினதும் திருள்ளேஷாக்ளியனுமாகானத்தினதும் அரசராயினர். இம்மாகானத்தைப் பிடித்த பிறகு தைமூர் அதன் அயல்தேசங்களைப் பிடிக்கத் துவங்கி

விட்டனர். அவரின் கொடிய சே
னைகள் ஆசியாவில் தியில்கு து
வக்கம் தில்லி வரையிலுள்ள மா
காணக்களிலும், ஆரல் கடல் து
வக்கம் பெர்விய குடா வரையிலுள்ள மாகாணங்களிலும் பரந்தன. அக்காலத்தில் முஸ்லிம் இராச்சியம் பல சிறு அரசாட்சிகளாய்ப் பிரிந்திருந்ததால் தை மூர் மத்திய ஆசியாவி விருந்து கொண்டிவந்த கணக்கற்ற ஜனங்களையெதிர்க்கத் தத்துவமில்லாதிருந்தது. சாமிலும் பெர்வியாவிலும் இருந்த அரசர்களும் இவரசர்களும் ஒருவரின் பின் நெருவராய்க் கீழடங்களைர். தை மூர் தமது கொடிகளை மிலறு எல்லைக்குக் கொண்டு போனார். அங்கிருந்த வீரியமுள்ள மம் ஓக்கு கல்த்தான்கள் அவரை எதிர்த்து நின்றார்கள். அவரிதுவரையில் கல்த்தான் பாயலீதுக்கு இடஞ்சுற் செப்யா திருந்தனர். அவர் அப்படி இருந்த காரணம் பாயலீது மிக்க தத்துவமுடையவராதலால் அவரை எழுந்தபடி தாக்கப்படாதென்ற நம்பிக்கை தைமூருக் குண்டாயிருந்ததும், கிறிஸ்தவர்களுக் கெதிராய் பாயலீது செய்த வீரியமுள்ள செய்கைகளை தைமூர் கணப்படுத்தி வந்ததுமே. தைமூர் கொலைக் கஞ்சாதவரா பிருந்தாலும் வேத காரியங்களில் மனசசாட்சிக்கிணங்க நடப்பவரென்றும், பாயலீது மார்க்கத் துக்காய்ச் செய்த யுத்தம் அவரின் குற்றங்களை மூடிக்கொண்டதென்று தைமூர் நினைத்ததாகவும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஆகிலும், இரண்டு இராச்சியங்கள், தார்தாருடையதும் அறுக்கியடையதும், ஒன்றூய்ச் செல்லுகின்றவாயிருந்தனவாலும், அவற்று எனாவ்வொரு விராச்சி

யமும் சிறு சந்தகிளை நஷ்டப்ப இத்தி அமைக்கப்பட்ட தாதலா ஹம், அவ்வாறு நஷ்டப்படுத்தப் பட்ட ஒவ்வொகு இளவரசரும் எதிரிகளான மேற்படி இரு இரா சாக்கனு ளொருவரிடம் அடைக்கலம் தேடியதாஹம், அவ்விரு விராசசியக்களின் நேசம் கெடுக்கப்படுவது இயல்பா யிருந்தது. தைமூரால் தோல்வியாக்கப்பட்ட மெலைபாற்றேமியாவின் சில இளவரசர்களை பாயல்து பாது காத்தனர். பாயல்தால் நூரத்துப்பட்ட ஆசியா மைனரின் சிறு அரசர்களை தைமூர் தமது அரண்மனைக்கு அழைத்திருந்தனர். இருபகுதியிலும் அடைக்கலம் புகுந்தவர்கள் தங்களின் பழைய மகிழ்மையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்கத்தோடு எதிரிகளான மேற்படி இராசாக்களைக் கிளப்பி விட்டார்கள். அவ்விருவரும் ஒருவருக் கொருவர் தானுதிபதிகளையுனுப்பித் தங்களின் விவேக்களை முடித்துக் கொள்ளுதற்குப் பார்த்தபொழுது மன்கசப் பின்னும் அதிகப்பட்டதேயன்றி வேறு பலனுண்டாகவில்லை. மேலும் அத்தருணத்தில் நூர்க்கிய அரசர் அதிக அகந்தையும் காட்டிவிட்டனர். ஆதலால் புதிதாய் ஆசியா மைனரின் வேறு பட்டணங்களோடு துறுக்கிய அதிகாரத்தை ஒப்புக் கொண்ட விவாஸ்தாக்கு தைமூர் சென்ற அப்பட்டணத்தை முற்றிகை யிட்டுத் தாக்கிப் பிடித்துக் கொண்டதோடு அதிவிருந்த போர்விரக்களை வாருங்கிக்கொயாக்கினர். மற்றவர்களுக்கொருவரான சல்த்தான் பாயல்தின் புதல்வர்கள்தகுறும் இளவரசர் கொலை செய்யப்பட்டனர். இது 1400ம் ஆண்டு கடைபெற்றது.

சல்த்தான் பாயல்து அவர்கள் ஸ்தம்புலை முற்றிகை யிட்டுக் கொண்டிருந்த பொழுதே விவாஸ் பிடிக்கப்பட்ட செய்தியும் தமது மகன் கொல்லப்பட்ட செய்தியும் அவரை யெட்டின். அவர் அந்தக்கணமே மூன் கொலோவோ, விக்கபொலிஸ் முதலீய தலங்களில் நடந்த யுத்தங்களில் ஸெர்பியா, ஹங்கரி, பிரூன்ஸ் ஆகிய தேசங்களிலிருந்து வந்த வீரர்களோடு தெதிர்த்துப் பேரர் புரிந்த பழகிய பேரர் விரர்களோடு ஆசியாவுக்கு விரைந்து சென்றனர். ஆகிலும் அவர் அங்கு போய்ச் சேர்ந்த காலத்தில் தைமூர் மிஸ்ரு மமிலாக்குகளோடு யுத்தஞ்சு செய்வதற்குப் போய்விட்டனர். அடுத்தவருடம், அதாவது 1402ம் ஆண்டு, இருசேளை களும் சந்தித்தன. ஆகிலும் இதற்கிடையில் பாயல்தின் கண்ணியம் தமது போர்விரக்களுக்குள் குறைந்து விட்டது. அவர்களுக்குள் பினக்கை தைமூரின் வேவுகாரர்களுண்டாக்கி விட்டார்கள். இவர்களின் சைகைகளுக்கு சல்த்தானின் கீழ்மையும் பொருளாசையும் துணையா யிருந்தன. தைமூர் தமது ஜனங்களை யெல்வித தாராளத்தோடு நடந்துகின்றாரென்பதை நூர்க்கிய போர்விரக்கள் அறிந்தவுடன் அவர்களுக்கு அவ்வரசரோ டிருந்தப்பகு குறைத்தற்கு ஏதொன்றும் செய்யாது தமது எதிரியைச் சந்தித்தற்கு 120,000 ஜனங்களைக் கொண்ட வோரே சேளையோடு சென்றனர். இந்தத் தொகையைப் பார்க்கிலும் ஆறுபங்கு அதிகமான ஜனங்களோடு தைமூர் அன்கோரு யுத்தகளத்தில் பாயல்தைச் சந்தித்தனர்.

சத்துருவின் சமுகத்திலும் பராயலீது எந்தமட்டு ஏச்சகீக்கை யற்றவரா மிருந்தாராயின் அன்கோரூவுக்கு அயலில் வேட்டையாடுதற்குத் தம் சேகணையாக கொண்டுபோ மிருந்தனர். அவர் வேட்டையாடச் சென்ற தரணமும் காலமும் நல்லவைகளால்ல. அங்கு தண்ணீர் இருக்கவில்லை. அங்கு 5000 துறக்கியர் தாகத் தால் இறந்தார்க் களன்று சொல்லப்படுகின்றது. அறிவுவ மயக்கப்பட்ட சுல்தான் தம் கூடாரத்துக்குத் திரும்பிவந்த பொழு

“அதித்த நாள் இரு சேனைக் குழு ஒன்றையொன்று சமீபித்து மூன்று மைல் தூரத்தில் பாளைய மிட்டன். இரவுமுழுதும் குதிரைகளிட்ட சத்தம் வானத்துவும் ஆகாயத்தில் உண்டான சத்தங்களைப்போல் கேட்டன். யத்தத்தில் தனது விரியத்தைத்தக்காட்டவும் தனது விருப்பங்களை கறவேற்றிக் கொள்ளவும் நாடிய ஒவ்வொரு மனிதனும் இரவுளோமா யிருக்கின்றதே யென்று எண்ணினன். ஸ்கைத்தியர் கொள்ளையைக் குறித்தே பேசினார்கள். அகந்தத்தில் பார்த்தியர் தங்கள் கண்ணியத்தைக் குறித்துப் பேசினார்கள். எளிய கிரீஸ்தவர்கள் தப்பிக்கொள்வதைக் குறித்துச் சம்பாவித்தார்கள். இவைகளெல்லாம் அதித்த நாளின் வெற்றியைக்கொண்டு பெற்றதுமான வேர்ப்பெரும் கூட்டமிருந்தது. அங்க யுத்தத்தின் முடிவைச் சந்தேகிக்கக் கூடாதிருந்தது. யுத்தத்தில் பாயலித்தின்பல இராணுவங்கள் போய்ச் சத்துருக்கினாடு சேர்ந்துகொண்டன. அவற்றுள் புதிதாய் ஆசிய” ஹாமனில் பிழக்கப்பட்டதே சங்களிலிருந்து பலபந்தமாய்க்கொண்டுவரப்பட்ட சேனைகளும் மிருந்தன. மத்தியிலிருந்த ஜனி

நத் 10 ஆயிரம் ஜனங்களுக்குத் துணையாய் அனுப்பினர். தமக்குத்தேவையான நேரத்தில் ஹக்கி புரியும்படி தம் ஜனங்களைக் கேட்டனர். மேலும் அதே நேரத்தில் தமர்லேன் தாழும் தமது காற்சண்டைக்காரர்களோடு ஜனிலைகளின் பட்டாளத்தைக் குருமாய்த் தாக்கினர். அந்நேரத்தில் பாயலீதின் சேனையில் பெருங்கொடையை சம்பளம் பெற்ற தார்தார்களினாலும் தமர்லேனின் சேனையிலிருந்ததைக்கண்டு அவர்களுக்குத் தாங்கள் செய்த துரோகத்தை யென்னி யஞ்சியும் அகந்தை யுள்ள தறுக்கிய சல்தானின் கொடுமையை வெறுத்தும் யுத்தம் அகோரமாய் நடந்த தருணத்தில் பாயலீதுக்கெதி ராயக் கலகஞ்செய்து அவரைவிட்டும் பிரிந்துபோய்த் தங்களின் சொந்த இளவரசர்களோடு சேர்ந்தார்கள். இதனால் பாயலீதின் சேனை பலவீணமடந்தது. அப்படியிருந்தம் அவர் தம்முடைய போர் வீரர்களோடும் பிரதான மரய ஜனிலைகளோடுப் பௌரியாவி விருந்தும் ஹரோப்பாவின் வேறு பாக்களி பிருந்தும் தமக்குத்தவியாய்க் கொண்டுவரப்பட்டது கிறீஸ்தவாளர்கள் போர் வீரர்களோடும் யுத்தத்தைப் பெருங்கையைத் தோடு நடத்தி வந்தனர். ஆகிலும் பெருங்கூட்டம் மேற்கொண்டதே வண்ண வீரியம் மேற்கொள்ள வில்லை. ஏனென்றால் வீரியமும் ஷதரியமும் மூன்றாற் செய்யக்கூடிய காரியங்கள் ஜனிலைகளால் தங்கள் அரசரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவும் வெற்றியைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் செய்யப்பட்டன. ஆகிலும்

கடைசியில் தமர்லேன் தமது குதிரைவீரர்களைக்கொண்டு திரும்பவும் தாக்கி அதிக வருத்தத்தோடு வெற்றி படைந்தனர்.”

இப்படியே நாற்றைம்பது வருடங்களுக்கு முன் ஸ்ஜாக்குதுறுக்கியர்க்காய் உறுமானியர்யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொண்ட அன்கோரூ யுத்தகளத்தில் அவர்களின் இராச்சியம் நொறுக்கி விழுத்தப் பட்டது. பாயலீதும் அவரின் மக்களு ளொருவரும் கைத்திகளாய்ப் பிழக்கப்பட்டார்கள். நிற்பாக்கிய மூன்ள கல்த்தான் கால் விலங்குகளோடு தம்மைச்சிகைப்பிழித்த தமர்லேன் (தைமூர்) அரசரை அவரின் ஆடம்பரங்களிலும் படையெழுச்சிகளிலும் பின்தொடரும்படி கற்பிக்கப்பட்டார். அவர் அடைக்கப்பட்ட வோர் வாகனத்தில் கொண்டுபோகப்பட்டதால் அவர் இரும்புக் கூட்டில் வைக்கப்பட்டாரென்ற கைத் தற்பத்தியாயிற்று. இதற்கு எட்டு மாதங்களுக்குப்பின் பாயலீது மவுத்தானார். அதற்குப்பின் இரு வருடங்களாயத்தைமூர் சிவித்திருந்தனர். அதற்கிடையில் அவர் ஆசியாவில் துறக்கிய விராச்சியம் முழுதையும் கீழ்ப்படுத்தி விலீ, புறவா, ஆகிய பட்டணங்களையும் கடலோரத்திலிருந்த வேறு பிரதான பட்டணங்களையும் பிழத்துக் கொண்டு விமர்ணைவை வெண்ணோனின் நைற்றுகளிட மிருந்து பறித்துக்கொண்டு ஆசிய மைனரின் சிறு இளவரசர்களை அவர்களின் பழைய நிலைமையிலரக்கினர். மிக் குத்தியோடு வீரியத்தோடும் அதனை ஜூரோப்பாத் தேசம் அஞ்சம் வரையில் கட்டப்பட்ட நுறுக்கிய விராச்சியம் ஆசியாவின் கொடுங்கோலரசரின் மூன்தூளாய் நொறுங்கி விட்டது.

தெலுரு “ஆண்டவனின் கோபம்” என்ற பட்டத்தைப் பெற்றிருந்தனர். உதுமாணியரின் சரித்திரம் சுதியாய் முடிந்தது போல்தோன்றிற்று. பாயனிதுக்கு; சம்பவத்தது போல் தத்துவத்தின் உச்சத்திலிருந்து விலங்கிடப் பட்ட கைதியின் இழிவுக்குத் தாழ்த்தி விடும் இடையூறு இவ்வுலகத்தில் மிக்க அருமையாய்ச் சம்பவிக்கிறது.

இன்னும் வரும்.

صحیح جانی

வெறில் புகாரி.

கனம். முகிய்யத்தின் சாகிபு அகமது வெவ்வை ஆலிம் சாகிபு அவர்களால் முஸ்லிம் பாதுகாவலனுக் காப்பிசேஷன் மாய்மொழி பெயர்க்கப் பட்டது.

[தொடர்ச்சி.]

இப்பு அப்பாஸ் நனியல்லாகு அன்கு அவர்களைத் தொட்டும் வரப்பட்டிருக்கின்றது, ஒருபோது அவர்களும் ஹத்திபுன கைவிபுனுல் பஸரி யவர்கட்குமிடையே மூஸா நபி அவர்கள் அல்லாகுத தழுவாவினது உத்தாரப்படி தேடி யாத்திரை சௌற கிணேகிதர் யாரென்பதைப்பற்றி விவாதம் உண்டுபட்டது. இப்பு அப்பாஸ் அந்தச் சினேகிதா கிளுற என்று சொன்னார். ஆகவே, இது விஷயத்தில் அவ்விருவருக்கு மிகையே விவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்குங் காலை வில், உபையிபுனுக்கூடு அப்பா

தையால் நடந்து சென்றனர். அவர்களை இப்பு அப்பாஸ் கண்ட மூத்து எமக்கும் எம்முடைய சினேகிதரான இவருக்கு மிகையே மூஸா நபி அவர்களது சினேகிதரில் விவாதம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. அவருடைய விஷயத்தில் நாசிரல்லலாகு அலைஹிஸ்லாம் வைப்பகள் ஏதாந்து சொல்ல நீங்கள் கேட்டிருக்கின்றீர்களா? என்று கேட்டனர். அதற்கு ஆம், நகுவுல்லா சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன் என்று, உபையிபுனுக்கூடு சொன்னதாவது, ஒருபோது பஸி இல்லூயிலிலுள் ஒரு கூட்டத்தில் மூஸா அலைஹிஸ்லாம் நாபோதனைகளைப் போதித்துக் கொண்டு வரும்பொழுது, ஒரு மனிதன் அவர்களிடம் வந்து தங்களையிட மிக்க அறிவாளி ஒருவரை நீங்கள் அறிவிர்களா என்று கேட்டார். அதற்கு, என்னையிட அறிந்த ஒரு அறிவாளி கூடான் கண்டதே ஆல்லையென்று மூஸா சொன்னார். அப்பொழுது அல்லாகுத்தழுவா மூஸா அலைஹிஸ்லாம் அவர்கட்கு அறிவித்தான் ஆயினும் நம்முடைய அடிமை கிளுறுமூடுமையிட மிக்க அறிந்தவ ரென்றே. அப்போது மூஸா நபி குறிக்கப்பட்ட கிளுறைப்பேர்க்காங்கிப்பதற்குப் பாதை வழங்குமென்று அல்லாகுத்தழுவாவிடம் கேட்க, ஒரு மீனா கொத்தகைங்கு போகுமபடியும் அது கானும் ஏற் போன விடத்தில் அவரைச் சந்திப்பி ரென்றும். அல்லாகுத தழுவா அவருக்குச் சொன்னான்.

ஆகவே, மூஸா நபி அவர்களும் நம்முடைய வழித் தோழரான யூசுப் அலைஹிஸ்லாம் அவர்களும், ஒரு உப்புமீனை யெடுத்து கொண்டு நடந்து செல்லுங்காலையில், பாரிஸ் கடலுடையவும்,

மாம் கடலுடையவும், சங்கியில் வைத்து மீண் மறந்து போனார்கள். அஃசெங்ஸன் மெனில், அவர்களிருவரும் மிகச் சிரமமேயோடு நடந்துசென்று மேற்குறித்த தலத்தைச் சேர்ந்தபொழுது, அங்கு ஒரு கல்விருந்தது, அதில் அவசிருவரும் களைத்தீர இரவில் சயனித்தாாகள். அங்கு மாஉல் இயாத் தென்னுஞ் ஜலத்தின் ஊற் றிருந்ததால், அதனுடைய காற்று அம்மீனிற் படவே அது துடித்துக் கடலில் வீழ்ந்ததாத லரல், அது சென்றவழி அக்கட வில் காய்ந்த தரையாகி ஒருசிறு வழிபோலாயிற்று, பின்னர் மூஸா காபி அவாகள் நித்திரையால் விழித்தபோது, யூசூ அலைஹி ஸ்லலாம் அவாகடகு மீன் கடலீல் வீழ்ந்ததைப்பற்றிச் சொல்ல மறந்து போயிற்று. அவர்களிருவரும் அந்தக் கடலின் வழியே நடந்துசென்று அதைக் கடந்து அப்பால் போய் மற்றநாள் காலையில் தம்முடைய வரலிபர் யூசஜீப்பார்த்து நம்முடைய இப்பிரயாணத்தில் மிகக்குருத்த மடைந்து போனேமே காலை யுணவைக் கொண்டுவாரு மென்று சொன்னார்கள். அவ்வாலிபர் மூஸாவைப் ப்பார்த்து, அறிந்து கொள்ளும், நாங்கள் அவசிடத்திலுள்ள கப்பலின் மீதிருந்தபோது மீனுடைய சங்கதியைச் சொல்ல மறந்துபோனேன். அதைச் சொல்லாமலிருக்க என்னை மறக்கப்பட்டனரியவன் கைத்தானே அன்றி பின்னென்றுவன்ஸ்லலவென்று அவர்சொல்லி மீன் தன்னுடைய வழியைக் கடலில் ஓர் வியக்கத்தக் கபாதையா யெடுத்துக் கொண்டது என்று சொன்னார். அப்போது மூஸாகபி அவர்கள் மீணையிழுந்ததுதான் நாங்கள் தேடிவந்த கருமம் சம்பவிப்பதற்கு அ

டையாளமா யிருக்கின்றதெனச் சொல்லி, இருவருங் தாங்கள் சென்றவழியாய்த் திரும்பிடந்து முன்னிருவருஞ் சயனித்திருக்க கல்லை வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அப்பொழுது அங்கு ஒரு புதையால் போர்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு மனிதனை மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் கண்டு சலாஞ்சொல்லி அம்மனிதனும் பதில்சலாம் சொன்னார். அவர்களே மூஸாகபி தேடிச்சென்ற கிணறு என்பவர்கள். பின்னர் மூஸாகபி நான்தான் மூஸாவென்று தன்னை அவர்கட்குத் தெரிவித்தனர். அப்போது, அவரை, நீர் பணீஜிஸ் ருமீ ஹடைய மூஸாவா? என்று கிணறு கேட்டார். அதற்கு ஆம் என்று விடை பகங்தது மல்லர்மல், உமக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்ற அறிவிற் சிலவற்றை எனக்கு நீர் படிப்படித்துத் தரும் பொருட்டு உம்மை நான் தொடர்க்குறவரட்டுமா? என்றும் மூஸா காபி கேட்டனர். அதற்கு மூஸாவே நீர் என்னே பொறுத்து செய்துத்துக்கிடபெறவே ரன்றென்று கிணறு சொல்லி, நானே ஆல்லாகுத்தலுவின்து இல்மில் விண்றும் ஒரு இல்மிலிருக்கின்றேன். நீர் அதை அறியமாடார். அல்லாகுத்தலுவா எனக்கு அதைப் படித்துத் தந்திருக்கிறேன். நீரோ ஒரு இல்மிலிருக்கின்றீர், நான் அதை அறிய மாட்டேன். அல்லாகுத்தலுவா உமக்கு அதைப் படித்துத் தந்திருக்கிறேன், என்று சொன்னார். அதற்கு மூஸா காபி அவர்கள் அல்லாகுத்தலுவாவின் சித்தமிருந்தால், என்னை நீர் பொறுத்தியாளனுயும், உம்முடைய ஒரு கருமத்துக்காவது மாறு செய்யாதவனுயும், கணக்கொள்வீர் என்று சொன்னார். அதன்பின்னர், இருவரும் கடலோர

மாய் நடந்து சென்றார்கள். ஒரு கப்பலாவது அவர்கட்டுத் தோற்றப்படவில்லை. அப்படியிருக்குஞ் சமயத்தில் கப்ப வொன்று அவர்களினிருவருக்குஞ் சமிபத்தில் வந்தது. அந்தக் கப்பலிலுள்ள வர்கள், கிணறை அறிந்தவர்களாதலால் அவ்விருவரையும் கப்பத் தெவிடின்றி அதில் ஏற்ற சென்றார்கள். கடவிலே அது விரைவாய்ச் செல்லும்போது ஒரு அடைக்கலான் குருவியானது அந்தக் கப்பலின் ஆருகில் விண்ண கடவிலே அதன் சொண்டினால் ஒந்தடவை அல்லது இரண்டுதடவை கொத்தி நிரை அன்றியது. அப்போது கிணறு மூஸாவே என்று அவரை விழித்து என்னுடையவும், உம்முடையவும் இல்லினால் அல்லாவடைய இலமில் நின்றும், இந்த அடைக்கலான் குருவியானது இந்தக்கடவிலே கொத்தி அன்றிய தண்ணீர்மட்டத்தனையாவது குறைந்து போகாது என்று சொன்னார். பிறகு அந்தக் கப்பலிலுடைய பல கைகளில் ஒன்றை கிணறு கள்டியிட்டார். அப்போது எங்களிடம் கப்பத் தெவிடின்றி எங்களையேற்றிக் கொண்ட கூட்டத்தாரினது கப்பலை இவ்வாறு பழுதாக்கி அவர்களும் கடவில் ஆழந்து விடச் செய்தல் நிதியரகுமா என்று மூஸாவே கேட்டனர். அதற்கு என்னேடு பொறுத்திசெய்ய நீர் தகுதிபெற மாட்டும் ரென்று நான் ஏற்கனவே சொல்லவில்லையா என்று கிணறு கூறினார். அப்போது நான் மறதியாய்ச் செய்த குற்றத்தை நீர் மன்னிக்கட்டவீர் என்று மூஸாவே பகர்ந்தார்கள்.

பின்னர் இருவரும் கப்பலைவி
ட்டிறங்கி நடந்துசெல்லும் போ
து ஒரு சிறுவன் மற்றுச் சிறுவர்

நபிசல்லவருகு அலைத்துவிசாஸ் ஸமவர்கள் மூன்றாவதுக்கு அல்லா குத்ததூலா நகுமத்துச் செய்வா னகவும், அவர்களிருவருடைய

கருமத்தில் எங்கட்டு இன்னுந் சரித்திரமாய்ச் சொல்லப்படும் வரையும் மூலா பொறுதிசெய்கி ருப்பின் அது எங்கட்டு மிக்கப் பிரிதியா யிருக்குமென்ற திருவுளம்பற்றினார்கள்.

. அப்துல்லா இப்புனு அப்பா ஸைத் தொட்டும் வரப்பட்டிருக்கின்றது. நான் பக்குவ வயதை முடிகியிருக்கும்போது பெண் க முதை யொன்றின் மீதேறி வாச்சிதேன். மகுலுல்லா மினு வின் க ணனேண் ஒர் வெளியிற் கிருமுது கொண் டிருந்தார்கள். நாட்டு தொழுதுகொண் டிருப்பவர்களின் ஸப்பின் நிறையிற் சிலதுக்கிடையே அக் கழுதையை நடக்கவிட்டேன். அதுவும் ஆடிய சௌந்து அந்த ஸப்பின் நிறையிற் புதுந்தநடந்தது. அதை என்பே ஸில் ஒருவரும் பொருத்தமற்ற குக்கண்ணிலை என்று சொன்னார்.

ஆரிபிரிபுனு அப்தில்லா என்பவர் ஒரு ஹதிதைப் படித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு அப்துல்லா இப்புனு அணிவிடத்திற்கு ஒரு குமாசத்தாரம் பிரயாணப்பட்ட குக்கண்ணிலை என்பதேயாம்.

அபி மூலா தெரிவித்தார் நபி கணுயக மவர்கள் திருவுளம் பற்றிநாகள் அல்லாகுத்ததுவா என்னை அவனுடைய தொ வழியைக் கொண்டிம, அறிவைக்கொண்டும் மகுலாக அனுப்பி வைத்தான். அந்த நேரவழியைத், தொடாங்கும், மாங்கத்தையும், மற்றையவர்கட்டுக்கு உதாரணமாகிறது, ஒரு புழியில் மழைபெய்து அமமங்கு சொன்ன அப்பூரியில் உறையாது சென்றது மல்லாமல், புற்புண்டுகளை ஏது தழைப்பிக்கவுமில்லை, ஆறு, அருளி, துரவு, ஆதியாம் வைகள் நிறையவுமில்லை, அதனால் அப்பு மினில் யாதொரு உபயோகத்தையும், அடையாதவர்களை நிகர்த்தி குக்கின்றது என்பதேயாம்.

நபிக் குன்றும் திருவுளம் பற்றியதாக அவன் நளியல்லாகு அன்கு அவர்களைத் தொட்டும் வரப் பட்டிருக்கின்றது, அறிவு அந்துப்போவது, மட்மை நிலைப்படுவது, மதுபானாந்து செய்வது, வியசிசாரம் மிகுப்பது, ஆச்சாமவைகள் கியாம நாளின்து அடையாளங்களி ஹள்ளவையாம். கொஞ்சமெனினும் அச்சிருப்பவன் தன்னைப் பழுதாக்குதலை தேவையாக தெள்ளு மற்று சொன்னார்கள்.

அவன் நளியல்லாகு! அன்கு அவர்களைத் தொட்டும் வரப்பட்டிருக்கின்றது; அவர்கள் சொன்னார்கள்; மகுலசல்லவாகு அலைக்குவசல்ல மவர்கள் சொல்ல நான் கேட்டிருந்து; ஒரு ஹதிதை உங்கட்டு தற்போது தெரிவிக்கின்றேன். என்குப்பின் அதைத் தொட்டு தற்போது தெரிவிக்கின்றேன்.

ந்த மூத்தீதை உங்களுக்கு ஒருவரு ஞசோல்லார்கள். அதாவது, அறிவு குறைவது, மட்டம் அதிகப்படுவது, வியபிசாரம்வெளியாவது, பெண்கள் தொடை பெருகுவது, ஜம்பது ஸ்திரிகளுக்கு ஒரு ஆடவனும்க் கணிக்கப்படும் வரையில் ஆடவர் குறைவது, ஆதியாம் வைகள் கியாம் நாளின அடையாளங்களி ஹள்ளவை எப்பதேயாம்.

ஹம்ஸத் திபுனு அப்துல்லா இபுனு உமரைத் தொட்டும் வரப்பட்டிருக்கின்றது கபிகளும்கம மவர்கள் சொல்லக்கேட்டேன். ஒருபோது நான் நிதத்திரையாயிருக்குந் தருணத்தில் கணவில் ஒரு எனம் பால் கொண்டுவரப்பட்டு என் றுடைய நகக்கண்களில் நின்றுந் தாகந்திருதலை நான் காணும் வரையில் அதைக்குழுத்து மிஞ்சியதை உமற்புனுல்கத்தாடு அவர்கட்டுக் கொடுத்தேன், என்று திருவளம் பற்றினார்கள். அப்போது, இதற்குக் கருத்தென்ன வைத்தீர்கள் அல்லாவுடைய றகுலே என்று அஸ்தாபுசன் கேட்க, அதுவே அறிவு எனப்பகாந்தார்கள்.

அப்தில்லா இபுனு அம்ரிபுனு ஆலி அவர்களித்தொட்டுப் பவரப்பட்டிருக்கின்றது கபிகள் பெருமானு அவர்கள் கண்டசீயாய்ச் செய்த ஹஜ்ஜா வணக்கத்திலே மனிதர்கள் ஏதுங்கேட்டுப் படித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு கிண்றார்கள். அப்போது ஒரு மனிதன் வந்து ஹஜ்ஜாடைய செயற்களில் ஒன்றைச் செய்யாது நான் விட்டுப்போட்டு, பலிகொடுக்கமுன் தலைமயிர் கழித்தேன் என்றார். அதற்குக் குற்றமில்லை. இப்போது தறித்துப் பலிகொடுமென்றார்கள். மின்னுமொருவர் வந்து ஹஜ்ஜாடைய செயலில் ஒ

ந்தை நான் செய்யாது விட்டுப் போட்டு, கல்லெறிய முன்னிதாய்ப் பலிகொடுத்தேன் என்றார். குற்றமில்லை இப்போது கல்லெறியும் என்று பகர்ந்தளர்கள். அன்று பின் செய்யப்பட வேண்டியதை முன் செய்யப்பட்டதும் முன் செய்யப்பட வேண்டியதைப் பின் செய்யப்பட்டதுமான, கருமங்களைக் குறித்து நபிகளுயக மவர்களிடத்தில் கேட்கப்பட வில்லை எல்லாவற்றுக்குங் குற்றமில்லை இப்போததைச் செய்யுங்களென்று நாயகம் சொல்லியே தவிர என்று சொன்னார்.

இபுனு அப்பாலைத் தொட்டும் வரப்பட்டிருக்கின்றது கபிகள் பெருமானுச் சல்லல்லாகு அலை ஹிவசல்லமவர்களிடத்தில் கண்ட சியா யவர்கள் செய்த ஹஜ்ஜா வணக்கத்தின் பின்னர் ஒரு மனிதன்வந்து கல்லெறிய முன் பலிகொடுத்தேன் என்றார். அப்போது நாயகமவர்கள் தங்கள் கையால் சுட்டிக்காட்டி குற்றமில்லையெப் பகர்ந்தார்கள். இன்னுமொருவர் வந்து பலிகொடுக்க முன்னிதாய்த தலைமுடி கழித்தேன் என்றார், அதற்குக் கஷகள் கையால் கூட்டுக்காட்டி குற்றமில்லையெனப் பகர்ந்தனர்கள்.

ஸ்லீமாக தொட்டும் வரப்பட்டிருக்கின்றது அவர்கள் சொல்கிறார்கள் முனாயகம் சொல்லக்கேட்டேன். அதாவது, அறிவுகைப்பற்றப்படுவது, மட்டம், நம்பிக்கைத் துரோகம் ஆதியனான்னுபடுவது, கலகம் அதிகப்படுவது, கியாமநாளின் அடையாளங்களி ஹள்ளன வென்பதே. அப்போது அல்லாவுடைய றகுலே கலகமென்பது யாது? என்று அவர்களிடங் கேட்கப்பட்டதுக்குக் கொலைபை நாடித் தங்களைக்கின் அருகால் சுட்டிக்கா

நடி இவ்வாறென்று பகாங்தார் கள்.

அஸ்மாவைத் தொட்டும் வரப் பட்டிருக்கின்றது ஆயிசா நாயகி தொழுது கொண்டிருக்கும் போது நான் அங்குசென்று மனிதர்களின் கரும மென்ன என்று வினவியதற்கு, வானத்தளவில் சாடைகாட்டி அங்களில் மனிதர்கள் நின்றவர்களாய்த் தான் காணப்படுவார்கள் என்று ஸப்லூஹா ஸல்லாஃஃ (அஸ்மாவைத் தூய்மைப் படுத்துகிறேன்) என்றார்கள். இதுவோர் அடையாளமா என்று கேட்க ஆம் என்று தங்கள் தலையை அசைத்துக் காட்டினார்கள். அப்போது மயக்கம் என்னை மேசிட்டு எழுந்து நின்று என்றலைமிதில் நீரை வார்த்தேன். பிறகு நபிகள் நாயகம் அவர்கள் அஸ்மாவைப் புதிந்து, பின்னர் சொன்னார்கள். சுவர்க்கம் கரும் முதற்கொண்டு இத்தலத்தில் எனக்குக் காணப்பட்டும் யாவற்றையும் நான் காண்கிறேன். அஸ்மாகுத் தஆலா எனக்கறிவித்திருக்கின்றுன் சிச்சயமாய் நீங்கள் மஸ்லூத் தஜ்ஜாதுவுடைய கலகத்துக் ககப்படுவிர்கள். உங்களது சமாதிக் குழிகளிலே மிகப் பழிப்பானவைகள் உண்டாயிருக்கின்றன. அவைகள் கிட்டத்தடை வரும். இந்த மனிதனை (நபியை) பபற்றி உன்னுடைய அறிவு எவ்வாறிருக்கின்றதெனக் கேட்கப்படும். அப்போது மூழிடுகிறவன் அவரே மூழமமதென்றும், அஸ்மாவுடைய நகுலென்றும், அத்தாடசிகளையும் நேரவழியையும் அவர்கள் எங்களிடத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்களென்றும், நாங்கள் அவர்களையேற்றுக் கொண்டோம், அவர்களைப் பின்பற்றி நடந்தோம், அவரே மூழமமது என்றுந் சொ

ல்லுவரன். அப்போது அவற்றுக்கு ஸாசிஹானவனும் உறங்குவன்னை யோர் விசவாசி என்று அறிந்து கொண்டோம் என்று சொல்லப் படும். முனுபிக்காகிறவன் எனக்கு யாதொன்றுந் தெரியாது மனிதர்கள் சொன்னதைத் த்தான் நானுஞ் செர்ன்னேன் என்று சொல்லுவான் என்றும் காயகம் திருவுளம்பற்றினார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

இலங்கை முஸ்லிம்களின் சீர்திருத்தம்.

அறிவோ அறிவீன்மோ யெது நாம் கொள்ளத்தக்கது.

—:0:—

3 வது.

சென்ற வொன்பதா மிலக்கச் சஞ்சிலைகாபி இத்தேசத்தில் கொடுக்கப் படுகிற கந்துரியிலுள்ள சாப்பாட்டாலாகும் பலஜைப் பின் கவனிப்போமென்று கூறி வேறும். ஏமமவர்கள் கந்துரிகொடுப்பது நன்மையை நாட்டிய. அத்தருணத்தில் ஒத்ப்படுகிற முதலைகள் பலஜை முன்சொன்னேம். இப்பொழுது அத்தருணத்தில் கொடுக்கப்படுகிற சாப்பாட்டின் பலஜையாலோகிப்போம்.

கந்துரிக்குப் போகிறவர்கள் செல்வ முள்ளவர்கள் எனியவர்களை இருவகைப் படுகிறார்கள், எனியவர்கள் கந்துரிச் சாப்பாட்டையருந்தித் தங்கள் பசியைப் போக்கிக் கொள்வதால் கந்துரி கொடுப்பவர் எனியவர்களின் பசியையாற்றிய நன்மையைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றார்.

மெய்யாகவே பசியோடித்துக்கிர எனியவர்களுக்கு தீண்கொடுத்து அவர்களின் பசியை யாற்றுகின்றது உண்ணதமரான காரி

யம். ஆனால் அந்தத் தருமத்தைச் செய்கின்றவர்கள் ஒரு மனிதனுக்குத் தீன் கொடுப்பதைப் பார்த்திலும் அந்தத்தீனை யவன் சம்பாத்தித்துக் கொள்வதற்குத் துணைச்செய்வது மிகவும் நன்மையான காரியமென்பதை மறந்து விடப்படாது. எங்கள் மார்க்கத்தில் யாசகஞ் செய்வது மூலக்கப்பட்ட காரியம். அப்படி இருந்தும் இத்தேசத்தில் மூலஸ்லிம்களுள்ளேயுள்ள காரியத்தை மறந்து விடப்படுகின்றார்கள். மேலும் யாசகஞ் செய்வது இழிவான காரியமாயிருக்க அதை நாயனுக்குவப்பான காரியத்தைப்போல் எடுத்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். இப்படி முஸ்லிம்களுக்குள் யாசகத்தொழில் பரங்கிருப்பதற்குக் காரணம் எம்மவர்களிலுள்ள தனவான்கள் தங்கள் கடமையைச் சரியாய் நிறைவேற்றிருத் தென்றதே யெமது கருத்து. மனிதாகள் உலகத்தில் முயற்சி செய்வதற்குப் படியே காரணமாயிருக்கின்றது. முயற்சி செய்யாமல் பசியை யாற்றிக் கொள்ளுத்தற்கு வழியண்டு படில் மனிதர்கள் சோமபேரிகளாடும் வீணர்களாடும் போய்விடுவாக ஸென்பதில் ஜெயமுன்டா? இத்தேசத்தில் முயற்சிசெய்யக்கூடிய மனிதர்களுக்கு இலவசமாய்ச் சாப்பாடு கொடுப்பதும் பூம் பிசை கொடுப்பதும் கல்லதல்ல. ஆனால் நாம் ஒழிப்படிச் சொல்வதைக் கொண்டு எளியவாகனுக்கு “நீங்கள் முயற்சிசெய்து சம்பாதித் தன்னுடுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு செல்வமுள்ளவர்கள் தம்காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது எமது கருத்தென்று வாசிப்ப வாகள் நினைக்கக்கூடாது. இத்தேசத்திலுள்ள எளிய மூலஸ்லிம்களுக்கா வியாபாரந் செய்யவும் கூலி

வேலை செய்யவும் கூடாதவர்கள் யாசகிகளாய்த் திரும்பிவிடுவதற்குக்காரணம் அவர்களுக்குக்கைத்தொழில் தெரியாதிருப்பதே. கட்டுவேலை செய்வதையே எம்மவர்கள் பிரதான கைத்தொழிலாய்க்கொண்டிருக்கின்றன. வேறு கண்ணியமான கைத்தொழில்கள் பல விருக்கின்றன. அவற்றைச் செய்தற்குக் கல்வியும் பழக்கமும் வேண்டும். அப்படிப்பட்ட கைத்தொழில்களைப் படிநைப்படுகின்றார்கள். மேலும் யாசகஞ் செய்வது இத்தேசத்திலுள்ள மூலஸ்லிம் தனவான்களின் கடமையாயிருப்பதேடு, அப்படிசெய்வது சாப்பாடு கொடுப்பதைப் பார்க்கி மூலம் பதிமடங்கு அதிக நன்மையுள்ள காரியமாயிருக்கின்றது.

ஓர் இலங்கை மூலஸ்லிமுக்கு அல்லாகுத்தஆலா செல்வத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் அவர் அல்லாகுத்தஆலாவுக்குத் தமது நன்றியை வெளிப்படுத்தும் பொருட்கும் தமது சகோதரர்களுக்கு தலைப்பிரியும் பொருட்டும் கந்தாரி கொடுக்கின்ற சென்று முந்தின வெருக்குசிகிகித்து கொண்டாலும். கந்தாரி கொடுப்பது தாமாய்ச்செய்கின்ற வோர் நன்மையான காரியமே யன்றி மார்க்கத்தில் விதிக்கப்பட்ட காரியமல்ல. ஆதலால் அப்படி கந்தாரி கொடுப்பவர்கள் மார்க்கத்தில் விதிக்கப்பட்ட தருமத்தைச் செய்தவர்களாயிருத்தல் வேண்டும். ஈவ்வொரு மூலஸ்லிமுடைய சம்பாத்தியத்திலும் நூற்றுக்கு இரண்டரை அல்லாகுத்தஆலா வுடைய மூக்கிருக்கின்றது. அந்த மூக்கை அல்லாகுத்தஆலா வெதத்தில் கூப்பித்தக் காரியங்களுக்கேயன்றி கந்தாரி கொடுக்கவாலது வேறு ஏ

ந்தக் காரியத்திற்காவது செலவு செய்யக்கூடாது. அல்லாகுத் த ஆலாவுடைய ஹக்காகிய ஸக்கா தது முதலுக்கு வரித்துள்ளவர்கள் மிள்கீன்களும் இல்மு(கல்வி) படிப்பவர்களும் மூளர். இத்தேசத் திலுள்ள முஸ்லிம்களுள் காணி பூமி யிடையவர்களும் வர்த்தகர்களும் நீங்க மற்றவர்கள் மிள்கீன்களோ. அவர்கள் தங்கள் சீவியத்தை நியாயமான வழிபில் சம்பா தித்துக்கொள்வதற்கு அவர்களுக்குக் கண்ணியமுள்ள கைத்தொழில்களையும் வேறு கல்விகளையும் பயிற்றுதற்கு ஸக்காத்து முதலை யுபயோகிப்பது கடமை. அப்படி எங்கள் தனவான்கள் செய்கின்றார்களா வென்பதை வாசிப்பவர்கள் ஆலோசிக்கவேண்டும். அவர்கள் எப்படிச் செய்யாத வரையில் அல்லாகுத்தஆலாவுடைய சமூகத்திலும் மனிதர்களுடைய சமூகத்திலும் குற்றவாளிகளாகவே இருக்கின்றார்கள். அல்லாகுத்தஆலா நாடினால் எல்லா மனிதர்களையும் தனவான் களாக்கி விடவான். ஆகிலும் அவனுடைய அரசாட்சியை நடத்துதற்கு மனிதர்களுக்கிடையில் வித்தியா சமிருப்பது ஆவசியமாக. இதுவே சிலர் செல்வமுள்ள வர்களாயும் சிலர் எளியவர்களாவும் மிருப்பதற்குக் காரணம். எளியவர்களுக்கு ஸளமட்டுப் பசிதாகமே தனவாள்களுக்கு மிருக்கின்றது. பின்னே எளியவர்களின் பசியையாற்றக்கூடியமட்ட இனவே செல்வமுள்ளவர்களுக்கும் வேண்டியதாயிருக்க அவர்களுக்கு அல்லாகுத்தஆலா ஏராளமான பொருளைக் கொடுத் திருப்பதின் இரகசியத்தைச் சிக்கிக்குங்கால் அவன் எளியவர்களுடைய ஹக்கையும் வளியவாகளுடைய கையிற் கொடுத்து அவர்களைக் கொண்டு தனது

நாயகத்தனத்தை யுலகத்தில் விலைப்படுத்தி இருப்பதாய்த் தோன்றுகின்றது. மேலும் எங்கள் தனவான்களின் கல்வியையும் ஷுத்தையும் யோசிக்குங்கால் அவர்கள் செல்வத்தோடு வாழ்வது விதியினாலன்றி மதியினாலல்ல வென்று புலப்படுகின்றது. ஆதலால் எங்கள் தனவான்கள் எளியவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்யவேண்டும். கந்தூரி கொடுப்பதைக்கொண்டு அக்டமை நிறைவேருது. அவர்களைச் சாப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்படுத்தி வையாமல் அவர்கள் முயற்சியும் கண்ணியமும் முஸ்லிவர்களாய் வருமுதற்குதவியா மிருக்கத்தக்க கலங்களையும் தொழில்களையும் படித்துக்கொடுப்பார்களாக.

எங்கள் சாதியாருக்குள் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றி மஹாகின்ற தனவான்களின் தருமம் கந்தூரி சாப்பாட்டளவிலும் யாசத் தளவிலும் நின்றுவிடுவதைக் காணபது துக்கமான காரியமா மிருக்கின்றது. இந்தக் காலத்தில் எங்களுக்காய் எங்கள் தனவான்களால் செய்யப்பட வேண்டிய மிக்க அவசியமான மூன்று காரியங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை இருக்காட்டுகின்றோம்.

முதலாவது, இத்தேசத்தில் சொற்ப கல்விகற்ற பல முஸ்லிம் வரலிபர்கள் தங்கள் வறுமையே காரணமாய்த் தொழிற் செய்யக்கூடிய அளவுக்குத் தம் கல்வியை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளுதற்குக்கூடாதவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் உயர்தரமான கல்விகற்றுக் கொள்வதற்குதவியா மிருக்கும் பொருட்டு ஸ்விகாலர் விபகோ தனவான்களுண்டாக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது, இப்பட்டணத்தில் தொற்று வியாசி யண்டுபட

வர்கள் சமயபேதமின்றி தொற்றுவியாதி ஆரோக்கிய சாலைக்குக் கொண்டுபோகப்படுகின்றார்கள். அங்கு கொண்டுபோகப் படுகின்ற முஸ்லிம் நோயாளர்கள் அன்னியர்களால் உபசரிக்கப் படுகின்றார்கள். கொழும்பி ஒள்ள முஸ்லிம் வாலிபைப் பெண்கள் விவாதஞ்செய்ததற்கு முன்வெளிப்படும் வழக்கமில்லா திருப்பது எவர்களும் மறிந்த விஷயம். ஆனால் தொற்று நேரையப்பற்றிய சட்டமோ அப்பெண்களையும் பலபங்தமாய் ஆரோக்கிய சாலைக்குக் கொண்டு போகச் செய்கின்றது. மற்றும் சாதியார்களுக்குப் போலவே முஸ்லிம்களுக்கும் அச்சட்டத்தை அரசாட்சியார் பலபந்தமாய் நடத்துகின்றார்கள். அச்சட்டத்தை முஸ்லிம்களுடைய காரியத்தில் அரசாட்சியார் இளக்கிவிடக் காணும். அப்படி இனிமேல் இளக்கி விடுவார்களன்று கம்புத்து மிடமில்லை. மற்றான் சாதியாகளுக்கிடையில் முஸ்லிமகள் வசிப்பதால் பட்டணத்தின் சகத்தைக் காக்கும்பொருட்டு எல்லோருக்கும் அச்சட்டத்தையொரே விதமாகவே அரசாட்சியார் நடத்துவார்கள். பர்தாவிலில்லாத அன்னிய சாகியப் பெண்களுக்கு அச்சட்டம் வருத்தத்தைக் கொடுக்காது. ஆகிலும் பர்தாவிலுள்ள முஸ்லிம் மாதர்களுக்கோ அச்சட்டம் பெருந்தனப்பத்தை விளைக்கின்றது. இதனெய்கள் தனவாண்கள் அறிந்திருந்தும் இதைக் கவனியாதிருப்பதற்குக் காரணம் அவ்வித நோய் தம் குடும்பத்தில் இண்டிப்டால் மேற்படி சட்டத்தின் தீங்கைப் பொருளைக்கொண்டு தட்டிக்கொள்ளலாமென்ற நெரியமாயிருக்கலாம். ஆகிலும் அவ்வாய் செய்துகொள்வது எளியவர்

களுக்குக் கூடியகாரியமல்ல. மரியாதை தனவாண்களுக்குப் போலவே எளியவர்களுக்கு மிருக்கின்றது. அவர்களின் மரியாதை குலைக்கப்படுவதையும் அவர்களுக்குத் துண்பம் உண்டுபடுவதையும் எங்கள் தனவாண்கள் பார்த்திருப்பது நியாயமல்ல. ஆதலால் அவர்களுக்குத்து செய்யும் பொருட்டு எங்கள் தனவாண்களுள் ஒருவர் அல்லது பலர் சேர்ந்து முஸ்லிம்களுக்குச் சொந்தமான நேர்த்தியான தொற்று வியாதி ஆரோக்கிய சாலையும், அதற்கு முஸ்லிம் நோயாளர்களைத் தங்கள் விடுகளி லிருந்து மரியாதையோடு கொண்டு போகிறதற்குத் தக்க வண்டிகளையும் அனைப்பது மிக்க ஆவசியமான காரியம். மேலும் அவ்வாரோக்கிய சாலையில் பணிவிடைக் காரர்களும் முஸ்லிம்களாகவே இருதல்வேண்டும்.

முன்றுவது, இத்தேச முஸ்லிம்களுக்குள் சிதனங்களொடுக்கும் வழக்க மிருப்பதாலும், சிதனங்களைப்பதற்குப் பொருளில்லாத பல குடும்பங்களிலிருப்பனவாலும். சிதனமின்றிச்சுட்கையான பெண்களைச் சங்கையான புருடர்களுக்கு விவாக்கு செய்து கொடுக்கக் கூடாதிருப்பதாலும், பல பெண்கள் விவாகமில்லா திருக்கின்றார்கள். மேலும் சிதனங்களொடுக்கப்பணவில்லாததே காரணமாய் சில சங்கையான பெண்கள் புதைத் தீங்கையாகக் கொடுக்கப்படுகின்றார்கள். இந்த வருத்தம் மெய்யாகவே தூரு அளவுக்கு இத்தேசத்திலுண்டாயிருந்தாலும் அதை யோச சாட்டாய்க் கொண்டு பிச்சைகேட்டாதற்குத் துணர்ந்து விடுகின்ற மனிதர்களும் பலா இருக்கின்றார்கள். குமர்க்காடுப்பதற்குப் பணங்கேட்டிவரும்

பல பெண்களையும் ஆண்களையும் வாசிப்பவர்கள் சந்தித்திருப்பார்கள். அந்த மனிதர்கள் பணங்கேட்பது இத்தேச முஸ்லிம்களிடம் மரத்திர மல்ல. அன்னியதேசத்தால் வந்து இங்கு வியாபாரஞ் செய்யும் முஸ்லிம்களிடமும் இங்குள்ள காபிரீங்களிடமும் மேற்படி முஸ்லிம்கள் போய் குமர் கொடுப்பதற்குப் பணங்கேட்பதால் இத்தேசத்தில் இருள்ள முஸ்லிம் சாகியத்தார்களுக்கு இழிவண்டாகிற தென்று நாம்சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்த இழிவை அகற்றுதற்கும் மெய்யாக வே சிலருக்குள்ள வருத்தத்தைத் தனித்தற்கும் எங்கள் தனவான்கள் தங்களிடமுள்ள ஸக்காத்து முதலைக்கொண்டு வோர் நிதியுண்டாக்க வேண்டும். தம் பெற்றால் அவர்களின் வறுமையே காரணமாய் விவாகமுடித்துக் கொடுக்கப்படா திருக்கின்ற முஸ்லிமான ஹாஸிபப் பெண்களை மேற்படி நிதியால் விவாகஞ் செய்து கொடுப்பதோடு குமர் கொடுப்பதற்குப் பணங்கேட்கும் வழக்கத்தை வேறோட்டுக்கவேண்டும்.

எங்கள் தனவான்கள் அல்லாதுத் தலைவரை அஞ்சின்றவர்களாயும் தங்கள் சாதியர் மிது இரக்கம் வைக்கின்றவர்களாயும், எளியவர்களின் பங்கு தங்கள் முதலில் கலங்கிருப்பதை யுணர்கின்றவர்களாயும் இருப்பன் மேற்படி நிதியுண்டாகப் படுவதும், ஆரோக்கிய சாலை அமைக்கப்படுவதும், ஸ்ரீகாலர்ச்சிப்புகள் கொடுக்கப்படுவதும் கூடாத காரியமல்ல.

கந்துரிக்குச் செல்லுகின்ற வலியவர்கள் கந்துரிகொடுப்பவர்களின் விருந்தாளர்களா இருக்கின்றார்களென்று முன்சொன்னேம். ஒருவர் தம் நேசர்களைய

மூத்து விருந்திடுவது அவர்களுக்கும் தமக்குமுள்ள நேசத்தை யதிகப்படுத்திக்கொள்ளவும் அவர்களுக்கும் தமக்குமிடையில் அன்னியோன்னிப்மான பலன்கருண்டுபடுத்தற்குமே. சீர்திருத்தமான மனிதருக்குள் நடைபெறுகின்ற விருந்துகளில் சாப்பாட்டுநக்கிய பின் விருந்தாளிகளைக்குறித்தும் விருந்துபடவஹரக்குறித்தும் தங்கள் சாதியார்களுக்குரிய பொது விஷயங்களைக்குறித்தும், அரசாட்சியாரின் செய்கைகளைக்குறித்தும் உபங்கியாசங்கள் செய்யப்படுகின்றன. இங்கிலாந்தில் நடைபெறுகின்ற பிரதானாமான விருந்துகளில் பேசப்படுகிற விஷயங்கள் தங்கிமார்க்காப்ப எங்கும் அறிவிக்கப்படுவது வாசிப்பவர்கள் அறிந்தவிஷயம். இத்தேசத்திலும் காலத்துக்க்காலம் புத்தாகியத்தவர்களால் கொடுக்கப்படுகிற விருந்துகளில் பொது விஷயங்கள் பிரயோசனத்தோடு ஆலோசிக்கப்படுகின்றன. எங்களுடைய கந்துரிக்களிலோ மனிதாகள் சாப்பாட்டுக்குப்பின் பாத்திரமாதா அமின்றி விரைந்துபோய் விடுகின்றார்கள். அவர்கள் அந்தங்களில் தங்களுக்கு அல்லது கந்துரிகொடுத்த தங்கள் நன்பருக்கு அல்லது தங்களரசாட்சிக்கு வடந்தையான எந்தக்காரியத்தைப் பற்றியாவது பேசுவதில்லை. அப்படிப்பேசாது அந்தத்தருந்தை வீணிற் கழித்துவிட்டுப் போவது மாத்திரமல்ல, தங்களுக்குச் சாப்பாடுகொடுத்த நன்பரின் தயவுக்காப் புவருக்கு வந்தனங்களுகின்றார்களுமில்லை. வயிற்றை நிறைப்பிக் கொள்வதைத் தவிரவேறு யாதொரு பிரயோசனமும் அங்கு சம்பவிக்கக்காணும்.

இது நியாயபூமல்ல. புத்தியுமலை. இத்தேச முஸ்லிம்களுக்கு வடந்தையான பொது விவேகங்களை எங்காலத்திலும் முண்டாரசிருத்திக்கி விட்டன. அவற்றை யாலோசிப்பதற்குக் கந்தூரிக் களிகளைப்போல் தக்க சபைகள் வேறில்லை. இத்தக்காரியத்தைக் கந்தூரிகொடுக்கிற தனவாண்கள் கவனித்து இனிமேல் தங்கள் கந்தூரிகளில் சாப்பாடு முடிந்தபிறகு முஸ்லிம் சாகியத்தருக்குச் சமர்ந்தமான பொது விவேகங்களை யாலோசித்தற்கு வொழுங்கு செய்வார்களாயின் மிகக் பிரயோசனமுண்டாகும். அப்பொழுது கந்தூரிக்குச் செலவுகின்ற மனிதர்கள் சாப்பாட்டை மாத்திரம் காட்டினவர்களையும் செல்லாமல் வேறு பல நூள்ள கருத்துக்களோடும் செல்லுவர்கள்.

இத்தேச முஸ்லிம்கள் கல்வியை அப்பால் தள்ளிவிட்டும், கல்விக்குத் துணையான பத்திரிகைகளையும் புத்தகங்களையும் தூரவெறிக்கு விட்டும், பணத்தையும் சாப்பாட்டையுமே பிரதானமாய்க்கவனிக்கின்றவர்களாகவும், இல்லமில்லாத அமலைக் கொண்டு பலன் பெறலாமென்று நம்புகின்றவர்களாகவும் இருக்கின்றார்களையும் முந்தின சஞ்சிகையையும் தூரதென்னேம். மேலும் எம்மாகள் பிரதான அமலாய்க்கொண்ட கந்தூரியால் கிடைக்கக்கூடிய மெய்யான பலன்களையும் எடுத்துக்காட்டினேம். நாம் சொல்லியவற்றைச் சித்த சமாதானத்தோடும் காந்திலைமையோடும் வாச்சுது யோசிக்கின்ற எம் சகோதரர்கள் நாப காட்டியவிதமான பிரயோஜனங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய தன்மையில் கந்தூரிகொடுக்கவும் தம் பொருளை யுபயோகிக்கவும் துணிவாக்களையும் துணிவான் கவாஜா பரிதுத்தின் அரு

ங்கேம். இப்படிச் செய்வதே திருத்தம்.

அடுத்த சஞ்சிகையில் எங்கள் சாதியாரின் கல்வியைக் குறித்துப் பேசுவோம்.

வார். செய்யது அருமது கான்.

இச்சஞ்சிகையில் தூப்பட்டிருக்கின்ற முகப்படம் காலஞ்சென்ற சார். செய்யது அருமது கான் அவர்களுடையது. சார். வாலாஸ் ஜான் அவர்களின் மரணத்தின் ஏன்பு இந்திய முஸ்லிம்களுள் குணவளிமையிலும் செல்வாக்கிலும் வித்தியா சாமார்த்தியத்திலும் முதன்மையானவராய் அறியப்பட்ட சார். செய்யது அருமது கான் 1817ம் ஆண்டு அஷ்டோபர்மீ 17 வது பிறந்தனர். அவரின் முற்பிதாக்கள் முகல் இராச்சியத்தில் பிரசித்த முள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள். அவரின் பெரிய முப்பாட்டன் ஹீரூத்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்து அங்கு சூடியிருந்தனர். அவரின் பேரேனும் செய்யது அருமது கானின் பாட்டனுமான ஜவாஹரிது அலிகான் முகல் அரசான இரண்டாவது ஆலம்கிரியின் கீழ் சேநுதிபதியாயிருந்தனர். செய்யது அருமதின் தகப்பஞ்ச செய்யது முகம்மதுதாக்கி என்பவர் ஓர் துறவியாயிருந்தனர். ஆதலின் அவர் முகல் சக்கிரவர்த்தியிட மிருந்து பட்டங்களையும் உத்தியோகங்களையும் பெற்றுக் கொள்ளுதற்கு விரும்பவில்லை. அவருக்கு முதன்மைத்திரி யுத்தியோகம் இரண்டாவது அங்கர் அரசால் கொடுக்கப்பட்டபொழுது அவர் அதனையேற்றுக்கொண்டாது அவ்வுத்தியோகத்தைத் தமது மனைவியின் பிரவான் கவாஜா பரிதுத்தின் அரு

மதுக்குக் தொடுக்கும்படி கேட்க,
அவர் முகல் இராச்சியத்தின் மு
தன் மந்திரியாய் நவாபு தப்ரீருத்
தவ்ஸா அமீறல் மூல்ரூ கவாஜா
பரிதுத்தின் கண் பலஹதூர் மஸ்
லாஜாங் என்ற பட்டத்தோடு நிய
மிக்கப்பட்டனர்.

செய்யது அகுமதுக்கு ஆறுவ
யதான்பொழுது ஒருங்கள் அவர்
தம் பாட்டனாருடைய அ
றைக்குப் போக அங்கு ஜனறல்
ஒச்சர்லனி இருந்ததைக் கண்டு
திரும்பிப்போய் விடுதற்கு எத்த
னித்தனர். முகல் இராசாவின்
அரணமனையில் பிறிட்டும் தானு
திபதியாயிருந்த மேற்படி இங்
கிளீஷ் துரைமகன் செய்யது அ
குமதை யெடுத்துக் கூட முழு
ங்காலில் வைத்ததோடு அவரின்
தொப்பியில் இறகு வைத்திருந்த
காரணம் யாதென்று அவரிடம்
செய்யது அகுமது விசாரித்தன
ர். இதைக்கேட்ட மேற்படி ஜன
றல் அப்பள்ளையின் யூகித்தனத்

துக்காய்ச் சங்கோத்தமடைக்கதன
ராம். செய்யது அகுமதின் பிதா
வான் செய்யது முகமமது தாக்கி
முகல் அரசரின் உண்பராயும் அ
வருடைய சமுகத்தில் திருக்கக்
கூடிய சிலாக்கியத்தைப் பெற்று
கொண்டவாக்கான் கோருவராயு
ம் இருந்தனர். சிறுசீனையாயி
ருந்த காலத்தில் செய்யாது அகு
மது தில்லை யரசரின் மாளிகை
குப் பலமுறையும் போக்குறவு
ராயும் வெகுமதிகளைப் பெற்று
கொள்ளுகின்றவராயும் இரு
ந்தனர். அவருக்கோர் வெகுபதி
கொடிப்பதற்கு நியமிக்கப் பட்டிழ
ருந்த வொரு நாட் காலையில் அவ
ர உறக்கிவிட்டதால் மாளிகைக
கு வருத்தற்குச் சணைகிவிட்டனர்.
அவருடைய பெயர் கூப்பிடப்ப
ட்டபொழுது அவரங்கிருக்க வில்லை.
ஆகிலும் கொருசம் பிறகு

அவர் மாளிகைக்குவர அவரின்
காங்களைச் சக்கிரவர்த்தி பிடித்
துக் கொண்டு கணங்கேய தற்குக்
காரணத்தை விசாரித்தனர். தா
ம் கொருச மதிகமாய் உறங்கிவிட்டதாகவும் தாம் ஏறிவந்த குதிரை யோடியிடுமென்ற அசசம்
தமக்கிருந்ததால் தாம் மெள்ள வந்ததாகவும் செய்யது அகுமது கெரிஷிக்கலேவ அரரர் சிரித்துவிட்டு அவருக்கு ஒர் முத்து மாலையும் வேறு ஆபரணங்களும் வைகுமதிகளாய்க் கொடித்தனர். செய்யது அகுமது அரசரிடம் உண்மையைச் சொன்னதைக் கண்ட அரசரின் தோழர்கள் அரசருக்கு வாழ்த்துதலான பேச்சுகளைச் சொல்ல வேண்டுமென்று அகுமதுக்குச் சாடையாய்ச் சொன்னார்கள். இதற்கு செய்யது அகுமது தாம் சொன்னது உண்மை யென்றும் வேறு மறுமொழியைத் தம்மாற்சொல்லக் கூடாதன்றும் உத்தரமளித்தனர்.

முதன் மங்கிரியான கவாஜா ப
ரீத்தீன் மவுததான பிறகு செய்யது முகமாது தாக்கி கானுக்கு வழக்கமான கில்லத்து என்ற கண்ணியமுள்ள அங்கு தாப்பாரில் கொடுக்கப்படு மென்று முகல் இராச்சியம் அழிவுபெற்ற அக்காலத்தில் சக்கரவர்த்தியாயிருந்த சாலும் ஆலம் தெரிவித்த பொழுதையது அகுமதின் பிதா அனுபவியும் உதகரத்தில் “சேனையும் புத்தஞ் செய்தற் கிடமூம் இல்லாத காலத்தில் பட்டங்களால் எனக்குண்டாகும் நன்மை யென்ன” என்று கூறியிருந்தனர். அவர் 1836 ம் ஆண்டு மவுததான பொழுது அப்பொழுது பத்தொன்பது வயதுள்ளவராயிருந்த செய்யது அகுமது தில்லி அரசர் களுள் கடைசியரனவராயிருந்த பலஹதூர் சாலும் அவர்களால் பரீ

துக்தீனின் பட்டங்கள் கொடிக் கப்பட்டனர். செய்யது அகுமது நூல்க்கத்தில் தமது மாதாவால் கல்வி பயிற்றப்பட்டனர். அவர் பண்ணிரண்டு வயது வரையில் பகல் படித்த பாடங்களை ஓரவிற் தம் மாதாவுக்குப் பாடஞ்சோலை வந்தனர். அவர் இங்கிலீஸ் பழக்கவில்லை. அவர் 1837 ம் ஆண்டு கல்வி படிப்பதை நிறுத்தி விட்டு கல்வியில் ஸதர் அமீனின் ஆபிளிஸ் பிறிட்டு சேவகத்தில் சிரிஸ்தவத்துறவாராய்ச் சேர்ந்தனர். அவர் 1839 ம் ஆண்டு ஆக்ரஹில் கொழிஷனரூட்டைய ஆபிளில் நாயிப் முன்னியாய் ஏற்படுத்தப்பட்டனர். 1841 ம் ஆண்டு டிஸ்மர் மீர் அவர் பதற்றிர் லிங்கி என்ற விடத்தில் உப நியாயாதி பதியாய் ஏற்படுத்தப் பட்டனர். 1846 ம் ஆண்டு அவர் தில்லிக்கு நூப்பப்பட்டனர். அவர் நியாயப் பிரமாணவகைப் பற்றிய நூலான்றையும் தில்லியில் அன்னா பாழடந்தகட்டிடங்களின் சரித்திர மொன்றும் ஏழுதினர். அந்தச் சரித்திரம் முன் இங்கிலாந்தில் கவனிக்கப்படவில்லையாயினும் அது பிரமாணவகைப் பாஜாவில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பிரகு நன்குமதிக்கப்பட்டது. அதற்காப் பிரமாணவகைப் பிரகு நூலை வெரப்பட்டு சொல்லைற்றியின் அகத்தவராய்நியப்பிக்கப்பட்டனர். தில்லியில் கிறீஸ்துக்கு 1400 வருடங்களுக்குப் பின் 1855ம் ஆண்டு வரையில் 142 இந்து அரசாகனும் 59 முகம்மதியா அரசர்களும் ஆண்டிருக்கின்றார்களென்று செய்யது அகுமது மூடிய மேற்படி சரித்திரத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. 1850 ம் ஆண்டு செய்யது அகுமது மூலம் தாக்கு என்ற தலத்தில் ஸபேபார்டினெட்ஜ்ஜாக ஏற்படுத்தப்பட்ட

இப்பின்பு 1855ம் ஆண்டு அதே வத்தீயோகத்தில் பிழ்னோருக்கு அனுப்பப்பட்டனர். அவர் அவர்களுக்கும் பொழுதே விப்பாயப் போர்வீரர்களின் கலகம் 1857ம் ஆண்டு உண்டிப்பட்டது.

மேற்படி கலக காலத்தில் இங்கிலீஸ்பிரகு சார். செய்யது அகுமது செய்த வகுவி நன்குமதி க்கப்பட்டது. அதைக் குறித்து இங்கிய வடமேற்கு மாகாணங்களின் லப்பினன்று கவர்னராயிருந்த சார். ஜோன் ஸ்திரூசிகி “அவர் (செய்யது அகுமது கான்) பிற்டுமூட்டு அரசாட்சிக்கு இராசபத்தியுடையவை ரெங்பதற்கும் பகிரங்கமான தெரிப்புடையவை ரெங்பதற்கும் 1857ம் ஆண்டு காட்டிய அத்தாட்சிகளைப் பார்க்கிலும் மேலான அத்தாட்சிகளை வேறொரு மனிதனும் காட்டப்படவில்லை. அவரின் பக்கியை விவரித்துக் காட்டித்தான் எனது பாலையால் கூடாது” என்று கூறியிருக்கின்றார். அந்த நூபகப்படக்கூடியகாலத்தில் அவர் செய்த காரியத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றோம். மீத்து என்ற விடத்தில் போர்வீரர்களின் கலகம் உண்டிப்பட்டதென்ற சமாச்சாரம் மேற்கொண்டு பொழுது அகுமது கொண்டுவரப்பட்டபொழுது அங்கு எட்டு இங்கிலீஸ் துரைமக்களும் நான்கு துரைசானிகளும் எட்டு பின்னைகளும் மிருக்தார்கள். அவர்களின் தலைவரான மெஸ். பாக்டுஸ்பியரின் வலது கையாய்செய்யது அகுமது இருந்தனர். பீம மாதக்கடைசியில் சிறைச்சாலைக் கலகக்காரர்களால் தாக்கப்பட்டது. சில மற்றியற்காரர்கள் தப்பியிட்டார்கள். ஆகிலும் சிறைச்சாலைக் காலத்தாரர்கள் கலகக்காரர்களைச் சுட்டுத் தாக்கினார்கள். செய்யது அகுமதும் மெஸ்

சேக்ஸபியரும் மற்றவர்களும் ஒழுப்பேசும் மேற்படி கலகத்தை படக்கினார்கள். அங்கிருந்த அரசாங்க பொக்கிலுத்தை செய்யது அருமது பத்திரத்திற்காய் ஓர்க்கிணற்றில் போட்டுவிட்டனர். இரண்டு நாட்களுக்குப்பிறகு மாகிலை கலகக்காரர்கள் பிஜ்ஞேருக்கு வந்தபொழுது காரியங்கள் மோச நிலையிலாயின. அவர்களின் இரு உத்தியோகத்தர்கள் மெஸ். சேக்ஸபியரோடும் செய்யது அருமதோடும் பேசியபின் செய்யது அருமது காட்டிய நியாயங்களினுலையே அக்கலக்காரர்கள் ஐரோப்பியர்களைத் தொந்தரை செய்யாது பரிசீலியில் கலகக்காரர்களின் தலைவராயிருந்த பகுது நானேடு சேருதற்குப் போய் விட்டார்கள். இக்காலத்தில் செய்யது அருமது கான் தமிழ்நையவும் இங்கிலீனிய ருடையவும் காவலராளரியிருந்த பத்தன் சாதியர்கள் ஓர் கலகத் தலைவரான கவுடு மற்றும் கான் என்பவரோடு கேசம் யிருக்கின்றார்களை கண்டுகொண்டனர். நவாடு மற்றும் கான் தில்லி அரசரான சாஹ் ஆலமின் கண்களைப் பிடிக்கிய குலாப காதிரு கானின் மருமகன். அவரை பிறிட்டுவியிரின் பகும் திருப்பிக்கொள்ளுத் த்து செய்யது அருமது எடுத்த முயற்சி யனுகலப்படவில்லை. ஒரு இரவு 8 மணிக்கு ஐரோப்பியர்கள் ஒரே விட்டி விருந்ததாயும் அவ்விட்டை மற்றும் கானும் அவரின் 8(1) ஜனங்களும் இரகசியமாய் வந்து வழழுந்து கொண்டார்களென்றும் செய்யது அருமது கேள்விப்பட்டனர். அவர் உடனே மூன்று நேசர்களோடு அவ்விட்டுக்குச் சென்று வெராருவரும் தமிழைக் கண்டு கொள்ளமுன் உள்ளே நழைந்து விஷிட்டனர். அங்குள்ளவர்களுடைய ஆலோசனையில் ஒருவரையனுப்பி மற்றும் கானேடுபேசுவேண்டுமென்று காணப்பட்டது. செய்யது அருமது தாம் போய் ப் பேசுதற்கு ஏற்றுக் கொண்டு தமிழ்நைய வாளையும் கைத்துப் பாக்கியையும் வைத்து விட்டு மேற்படி மற்றும் கானைச் சந்திப்பதற்கு ஆயிதமின்றிச் சென்றனர். அவரை யோர்க்கவற்காரன் விறுத்தினன். அவர் கவனியாமல் சென்றனர். இன்னு மொருவன் அவரைத் திருமபவும் நிறுத்தினன். அப்பொழுது அவர் தாம் நவாபோடு பேசுதற்கு வந்திருப்பதாகவும் தாம் ஆயிதத்தோடு வரவில்லை யென்றும் சத்தமிட்டு அறிவித்தனர். அவருக்குப் போகிறதற்கு இடங்காட்சிக்கப்பட்டது. அவர் நவாபிட்டு சென்ற ஒரு பக்கத்துக்காகித் தம்மோடு பேசும்படி நவாபரைக்கேட்டனர். அதற்கு நவாபு “இங்கிருக்கின்ற காக்க ளெல்லோரும் சகோதரர்கள், எங்களெல்லோர் முன்னும் நீர் சொல்லவிருப்பதைச் சொல்லும்” என்று மறுமொழி கூறினர். அப்பொழுது செய்யது அருமது ஒரு மாதாண்த்தை யெடுக்கிற விஷயத்தைப் பகிரக்கமாய்ப் பேசுக்கூடாதென்று சொல்லவே நவாபு எழுந்து அவரோடு கொஞ்சங்தாரம் சென்றனர். “என்னிடம் ஆயிதமுமில்லை பணமுமில்லை. ஆகிலும் தயவு செய்து உமது கரத்தை யெனது கரத்தின்மீது வைத்து எனது கலவரை யேற்றுக் கொள்ளும். முபாதக் ஹோ. நீர் உமது முற்போதாக்களின் தேசத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். அந்த விட்டுக் குள்ளிருக்கின்ற ஐரோப்பியர்களுக்கு என்ன செய்யலாம்” என்று செய்யது அருமது கூறினர். என்னசெய்யும்

படி நீர் சொல்லுகின்றீர் என்று நவாபுகேட்க செய்யது அகுமது “உமக்கு இரண்டு வழிகள் திறங்கிருக்கின்றன. ஒன்று நிரும் நா ஆம் கில மனிதர்களோடு போய் அவர்களைக் கொன்றுபோடுவது. ஆகிலும் தில்லீ யொருவேளை பிழக்கப்படும். இங்கிலீவியர்களுக்கு ஜயமுண்டால் நாங்கள் இந்த ஜனங்களைக் கொன்று மிருந்தால் ஆபத்துண்டாகும். மற்றது இது கிலீவியர் தேச முழுமதையும் உங்களுக்குக் கொடுத்துவிடப்போய் யிடுத்தற்கு நான்செய்யது” என்று வுத்தரவகொடுத்தனர். அதை யெப்படிச் செய்யலாம் என்று நவாபுவிசாரிங்க, “அதை யொரு பொருத்தத்தோடு செய்யலாம். அது அவர்கள் போரும் பொழுது அவர்களை நீர் துன்பப்படுத் துகிறத்தில்லை யென்று வரக்களிப்பது” என்று செய்யது அகுமது கூறினர். அதற்கு நவாபு சம்மதித்தத்தோடு இங்கிலீவியர் அடுத்த நாள் காலை இரண்டு மணிக்கு முன் போய்விட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டனா. செய்யது அகுமது நவாபிடம் சததிடம் வாய்கிக்கொண்டு தமிழை வழிபார்த்துக் கொண்டிருந்த தமிழ்நாட்களிடம் திரும்பிவந்து தமக்கும் நவாபுக்கும் இடையிலை நடந்த சம்பாஷ்ணையை மெல்ல, சேக்ஸ்பியருக்குத் தெரிவிக்க அவா நவாபின் கேள்விக்குச் சாமா தித்தனர். செய்யது அகுமது திரும்பிப்போய் சேக்ஸ்பியரின் தீர்மானத்தை நவாபுக்குத் தெரிவித்துவிட்டு அவரைத் தமிழை கேட்குப் போய் எழுத்துகளை யொப்பெடுத்தும்படி கேட்டனர். நவாபு தனி யே போகிறதற்குச் சங்கேதிக்கத் தனர். ஆகிலும் அவரின் அச்சம் செய்யது அகுமதின் வார்த்தைக்

ளால் நீக்கப்பட்டது. நவாபு செய்யது அகுமதோடு வீட்டுக்குள் வருவதைக் கண்ட இங்கிலீவியர் ஆசசரிய மகைந்தார்கள். மெஸ். சேக்ஸ்பியர் நவாபோடு சில வார்த்தைகளைப் பேசி விட்டு பெர்விய பாசையில் ஓர் எழுத்தை ஆயத்தம் பண்ணுமைப்படி செய்யது அகுமதுக்குச் சொல்ல அவர் இங்கிலீசியா கிரும்பி வரும்வரையில் அவ்வுரை நவாபுக்குக் கொடுப்பதாய்க் காரியத் தில் காட்டத்தக்கவாறு வேரர் எழுத்தை யெழுதினர். இதில் மெஸ். சேக்ஸ்பியர் கையெழுத்திட்டு முத்திரை வைத்தபிறகு அது செய்யது அகுமதால் நவாபுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. முன்னின்ததில் எந்யப்பட முருங்கு பின் எடுக்கப்பட்ட போக்கிள்தத்தின் திறவுகோல்களும் நவாபுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. நவாபு மேற்படி இடத்தை இங்கிலீவியர் காலை 2 மணிக்குமுன் விட்டுப் போடு வேண்டுமென்று செய்யது அகுமதுக்குச் சொல்லிவிட்டுத் ததம் ஜனங்களிடம் போய்விட்டனர். அப்பொழுது நடிச்சாமமர்கினிட்டது. ஒரு வண்டியாவது குத்தரையாவது எடுத்துக்கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கவில்லை. தமிழ்மட்டம் ஒரு ரூபாயாவது கிடையாதென்று மெல்ல, சேக்ஸ்பியர் செய்யது அகுமதுக்குத் தெரிவிக்கவே இவர் நவாபிடஞ்சு கொன்று நீரே இப்பொழுது இத்தேசத்தை ஆளுகின்றவராயிருப்பதால் நீரே இங்கிலீவியருக்கு வாகனங்களும் பொருளுக் கொடுத்துத் தொழில் புரியவேண்டும் என்று சொல்ல அவர் இரண்டு யானைகளும் ஒரு மாட்டு வண்டியும் 3000 ரூபா வும் கொடுத்தனர். காலை 2 மணிக்கு நேர இங்கிலீவியர் யானைகளிலும் மாட்டு வண்டியிலும் செ

ய்யது அகுமதின் சுவர்களும் நவாபின் நான்கு சுவர்களும் காவலாய் வர பிரயாணமானார்கள். செய்யது அகுமதும் துறுப்பு அலியும் மற்றுமது காறும் மேற்படி இடிகளீவியர்களுக்குத் துணையாய் நவாபின் ஜனங்களுக்கூடாய் இரண்டு மைல் நடந்து போய் அவர்களைப் பயணமலுப்பினிட்டு தாங்கள் 12 மைலுக் கப்பாளி ருங்க பஸ்யா கொட்டா வென்ற விடத்திற்குப் போய் விட்டார்கள். மெஸ். சேக்ஸ்பியரும் அவரி சீட்டத்தார்களும் மீறத்தில் பத்திரமாப்ச சேர்ந்தார்கள். செய்யது அகுமது பிழ்னைபூர் கிராமத்தில் கூட்டத்தால் கொட்டத்தார்கள். அவருக்கு அக்கிராமத்தைப் பாரா கொடுத்ததற்கு நவாபு பேசினர். செய்யது அகுமது மீறத்துக்கும் நாக்கிக்கு ம் நவாபு தபாலிஸ்தாபித்தால், நடைபெறுகின்ற காரியங்களை அங்குள்ள இங்கிலீவியருக்குத் தெரிவித்து வந்தால், இங்கிலீவியர் அனுப்புகின்ற கடட்டளைகளை கிரைவேற்றிவந்தால், தாம் அக்கிராமத்தை யொப்பெடுப்பதாகவும், நவாபுக்கு அவருடைய மூற்பிரதாவான ஸப்தாகாளிடமிருந்த ஆஸ்தியைப் பார்க்கிறும் பெருப்பமான வேர் ஆஸ்தியை இங்கிலீவியரிடம் பெற்றுக் கொடுப்பதாகவும் தெரிவித்தனர். இதற்கு நவாபு உம்மதிக்கவில்லை. சில தினங்களுக்குப் பிறகு ஹல்தோர், தஜ்பூர் ஆகிய இடங்களிலிருந்துவந்த சில ஹிந்துக்கள் மேற்படி நவாபையும் அவரின் கூட்டத்தார்களையும் தாங்கித் தோல்வியாக்கி விட்டார்கள். இதைசெய்யது அகுமது மீறத்திலிருந்த பிற்டிவியருக்குத் தெரிவிக்க அவர்கள் அக்கிராமத்தை பிறிட்டு அரசாட்சிக்காய் ஒப்பெடுக்கும்படி அவருக்கெழுத அவர் அதன் பொப்பெடுத்து அச்சமாசார நடை அக்கிராமத்தில் மேஸம் டித்துப் பிரசரித்தனர். ஒரு மாதம் காரியங்கள் ஒழுங்காய் நடைபெற்றன. அதன்பிறகு இந்துக்கள் நகீன கிராமத்தின் மூஸ்லிம்களைத் தாக்கிக் கொள்ளியேடுத்ததோடு சிலரைக் கொன்றும் போட்டதால் அவர்கள் மேற்படி நவாபிடம் மூன்றாயிட, அவர்களுக்கும்பவும் பிழேனாரைத் தாக்கிப்பிடுத்துக் கொண்டனர். செய்யது அகுமது கான் ஹல்தோருக்கோடுவிட்டனர். சர்வ மூஸ்லிம்களும் அவருக்கு விரோதிகளாய் இருந்தார்கள். அவரே மூஸ்லிம்களைக் கொள்ளியுடும்படி இந்துக்களைத் தத்துண்டிலிட்டா ரென்று என்னிலூர்கள். நவாப் ஹல்தோரைத் தாக்கிப் பிழத்துக் கொள்ள வேசெய்யது அகுமது சங்குபூர் என்ற கிராமத்திற் கோடுவிட்டனர். அங்கு அவர் புண்காலோடு டெந்து போகும்பொழுது அவரை ஆயிரக்கணக்கான மூஸ்லிம்கள் சுற்றிக்கொண்டு “நகீனவில் மூஸ்லிம்களைச் சங்காரம் பண்ண செய்த மனிதன் இவரே” என்று சத்தமிட்டார்கள். அவர் சில நண்பர்களின் துணையைக் கொண்டு தப்பி மீறத்துக்குப் போகும்வழியில் தில்லியை இங்கிலீவியர் பிழத்துக் கொண்ட செய்தியைக் கேள்விப்பட்டனர்.

அவர் தில்லியிலிருந்த தம்முடைய விட்டுக்குப் போனபொழுது தம்முடைய தாய் அவரின் குதிரைக்காரனின் விட்டில் அடைக்கலம். புதுந்திருந்ததாய் அறிந்து அங்கு சென்றனர். கதவடைத்திருந்தது. செய்யது அகுமது கதவைத் தட்டியபொழுது அவரின் தாய் கதவைத் திறந்து “நீயேன் இங்குவந்தாய். எல்லோரும் கொல்லப்பெடுகின்றார்கள். நீயு

ம் கொல்லப்பவாய்” என்று கூறி ஸர். தம்முடைய தாய் ஐங்கு நாட்களாய்க் குதிரைத்தின் தின்று கொண்டிருப்பதாயும் மூன்று நாள் தன்னீர் குடிக்கவில்லை யென்றும் செய்யது அகுமது அறிந்த வடன் அவர் கோட்டைக்கு ஒடிப்போய் ஓர் பாத்திரத்தில் தண்ணீர் கொண்டுவரும் பொழுது வழியில் தமது தாயின் வடியாசிபழுள்ள வேவர் வேலைக்காரப் பெண் தாகக்தால் வருந்துவதைக் கண்டு அவனுக்குக் கொஞ்சம் ஜலத்தைக் கொடுக்க அவள் அதனைக்குஞ்க்காது தமது எஜமாட்டிக்குக் கொடுக்கும்படிய சொன்னனள். செய்யது அகுமது கான்படபந்தமாய் அப்பெண் கொஞ்சமாந் தண்ணீர் குடிக்கச் செய்தனர். ஆகிலும் அந்த நிரப்பாக்கிய மான பெண் அந்த ஜலத்தைக் குடித்ததோடு சாய்ந்து சில நிமிவுக்களில் மரணி தணன். அப்பொழுது செய்யது அகுமது காலுகுண்டான நூரத்தை வாசிப்பவாகள் உத்தேசித்துக் கொள்ளலாம். அவர் தமது மாதானை மீறத்தக்குக் கொண்டு போனார். அமமாது அங்கு ஒரு மாதத்தின் பின் தேகவியோகமாயினர், தில்லியில் செய்யது அகுமதின் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டில் விருந்த அவரின் மாமனும் மைத்தனாரும் தில்லி தாககப்பட்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பின் லிக்குகளால் கொல்லப்பட்டார்கள். அக்காலத்தில் அங்கு பிறரின் குற்றத்திற்காய்ப் பல குற்றமற்ற மனிதர்கள் கொல்லப் பட்டார்க்களன்று சரித்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மேற்படி கலக நேரத்தில் செய்யது அகுமதுகான் செய்த சேவகத்திற்காய் அவருக்கு அவரின் ஆயுளிருக்கும் வரையிலும் அவரின் மூத்த மகனி

ன் ஆயுளிருக்கும் வரையிலும் மாதம் 200 ரூபா உதவிச் சம்பளமும், பல கண்ணிய வடைகளும் ஓர் முத்துமாலையும் ஓர் வாஞ்சும் பிறிட்டங்கள் அரசாட்சியால் கொடுக்கப்பட்டன. கலக காலத்தில் அவரின் மூப்பதினாறிம் ரூபா பெறுமதியுள்ள சொத்துகள் தில்லியில் கலகக் காரர்களால் கொள்ளையெடுக்கப்பட்டனவாம்.

ஸார். செய்யது அகுமது கான் 1858 ம் ஆண்டு “இந்திய கலகத்தின் காரணக்கள்” என்ற நாமத்தோடு ஓர் புத்தகம் உறுதுப்பாடையில் எழுதினர்.

அது 1873 ம் ஆண்டு சார். ஒக்லன்டு கொல்வின், லெப்ரின்ஸ் முகர்ன்ஸ் கிறஹாம் ஆகியவர்களால் இங்கிலீஸில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இந்திய சட்ட நிருபண சங்கத்தில் சுதேச அங்கத்தவரை நியமிக்காததே கலகத்தின் பூர்வகாரணமென்று செய்யது அகுமது உத்தேசித்தனர். 1860 ம் ஆண்டு “இந்தியரவின் இராஜபத்தியுள்ள முகம்மதியர்கள்” என்ற நாமத்தோடு வேவர்நாலீப் பிரசுரித்தனர். 1864 ம் ஆண்டு செய்யது அகுமதின் முயற்சியைக் கொண்டு இங்கிலீஸ் பாதையிலிருந்த பிரதான நூற்களை உறுதுப் பாதைக்கு மொழிபெயர்த்தங்கு வேவர் சுங்கம் அவிகாரில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அச்சங்கத்தால் இருபத்தைந்து பிரதான நூற்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. 1869 ம் ஆண்டு செய்யது அகுமது கான் தம்முடைய இரு மக்களான செய்யது மற்றுது, செய்யது ஊராமிது ஆகியவர்களே (இங்கிலாந்திற்குச் சென்றனர்) செய்யது மற்றுதே வடமேற்கு மாகாணங்களில் இந்திய சிறுவர்கள் இங்கிலாந்துக்கு

ப்போர்ய்ப் படிப்பதற்குக் கொடு க்கண்டத்திருந்தனர். மேற்படி ஏற்கப்பட்ட முதலாவது ஸ்கோல ர்சிப்பைப் பெற்றுக்கொண்டவர். பின்தாலத்தில் அவர் வடமேற்கு மாகாணங்களின் ஜஹக்கோட்டு சியாயாதிபதியாயும் செய்யது ஹாமிது பொலீஸ் டிஸ்திரிக் குப்பின்றண்டன்றியும் இருந்தார்கள். இங்கிலாந்தி லிருந்தகாலத்தில் செய்யது அகுமதுகான் லார்டு ஸ்றன்வி ஒப் அல்டர்லி (இவரே இலங்கைக்கு வந்தவர்) கார்லீஸ் முதலீய கனவான்களோடு கொண்டாட்டமா யிருந்தனர். மேலும் அவர் அங்கிருந்த காலத்தில் பல சபைகளில் சமூகங்களோடுத்து உபங்கியாசங்கள் செய்தனர். அவை உறுதுப்பாகையிற்கு இங்கிலீஸ்வியாகளால் மொழிபெயர்க்கப் பட்டன அக்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் இந்திய மந்திரியா யிருந்த டியூக் ஆப் ஆர்கில் செய்யது அகுமதுகானுக்கு அவர்களக்காலத்தில் செய்தசேவகத்திற்காய் இரண்டு வருடங்களுக்கு வருட மொன்றுக்கு 25(1) பவுண் வீதம் கொடுக்கத் தீர்மர்ணித்தனர். மேலும் அவருக்குக் “கொம்பானியன்-ஒப்-தீ-ஸ்டார்-ஒப்-இந்தியா” என்ற பட்டமுஞ் கொடுக்கப்பட்டது. அவர் இங்கிலாந்தில் இங்கிலீஸ் பாகையில் மூலமூலமாக வைல்லல்லாஹு-அலீஹுவீல் வைல்லம் அவர்களுடைய சீவிய சரித்திரத்தைக் குறித்துப் பல பிரபந்தங்களைப் பிரசரித்தனர். அவை உறுதில் அவராலெழுதப்பட்டு ஓராண்பரால் இங்கிலீஸில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அவை அலிரின் கல்வி யையும் ஆளுமான கருத்தையும் காட்டன. அவற்றில் அவராதமது நண்பரான சார். வீலியம் முயா எழுதின் “முஹம்மது சரித்திர” த்திலுள்ள பல செய்திகளைக்கண்டத்திருந்தனர். மேற்படி ஏற்கப்பட்ட முஸலிம்களின் பிரதிகளை செய்யது அகுமதுகான் மாட்சிமைதங்கிய துறக்கிய கல்த்தான் அவர்களுக்கும் மேன்மை தங்கிய மிஸ்று கத்தீவு இஸ்மாயில் பாகநா அவர்களுக்கும் கடிதங்களோடு அனுப்பினர். அவர் இங்கிலாந்திலிருந்து எழுதிய நிருபங்கள் “அலிகர் இன்ஸ்றியியூட் கஸ்ற்” என்ற உறுதுப் பத்திரிகையில் பிரசரிக்கப்பட்டன. 1870 ம் ஆண்டு கடைசியில் செய்யது அகுமதுகான் இந்தியாவுக்குத் திரும்புவத்து பலரிலில் கடேசநியாயருபதி யுத்தியோகத்தை ஒப்பெடுத்தனர்.

இங்கிலாந்திலிருந்து இந்தியாவுக்குத் திரும்புவத்து கொஞ்சக்காலஞ்சு சென்றபிறகு செய்யது அகுமதுகான் “முஹம்மடன் லோசியல்ரிபோர்மர்” என்ற ஓர்பத்திரிகையை ஸ்தாபித்து நடத்திவந்தனர். அவர் அதில் தம்மேதேசத்தவர்கள் மேற்குத் தேசத்தார்களின் கல்வியையும் சாஸ்திரங்களையும் படிப்பதற் கெந்திரய்க்கொண்டிருந்த தப்பெண்ணங்களைக் கண்டத்துப் பல செய்திகளையும் பெழுதனா. பத்தொன்பதாம் நாற்றுஞ்சில் சீர்திருந்தமான கேசங்களி ஹண்டா யிருந்த எண்ணங்களையும் விருப்பகளையும் விட்டு மூஸ்லிம்கள் அகன்றிருந்ததால் அவர்களுக்குள் தோன்றியிருந்த பலவீனததை செய்யது அகுமதுகானுக்குள் மனசுயாதீனத்தையும் அரசாங்கக் கிளக்கியத்தையும் உண்டாக்கத் துணிந்தனர். ஒன்பது வருடங்களாய் மேற்படி பத்திரிகையில் எழுதப்பட்ட செய்திகள் இந்திய முஸலிம்களுடைய கருத்தில் அஷ்ஜயமான மராத்தில் யுண்டாக்கின. ஆகிலும் அக்கால

த்தில் அவருக்கு மெத்த விரோதமுண்டு பட்டது. மக்காவிலும் வேறு விடங்களிலும் இருந்து அவருக்கு விரோதமான பத்து வாக்கள் வெளிப்பதித்தப் பட்டன. அவற்றில் அவர் மார்க்கத்தால் மாறியவ ரென்றும், சைத்தானின் தோழரென்றும், அவரை அல்லாருத் தழவா அழித்து ப்போடுவா வென்றும், அவரை க்கடினமாய் ஆக்கின் செய்வா வென்றும் கூறப்பட்டிருந்தது. அவரை அடித்தாவது சிறையில் ட்டாவது அவருக்கு நல்ல புத்தி யுண்டாகச் செய்யவேண்டுமென்று ஆக்கிலோ ஒறியன்றல் கூடுது ஆக்கின் செய்யது அகுமதே தஜஜா லென்று பல மூல்லிம்கள் மெய்யா கவே நம்பி இருந்தார்களாம். அவர் மெய்யான தஜஜாலா அல்லது சிறு தஜஜால்களுள் ஒருவரா என்று மூல்லிம்களுக்குள் தர்க்க முண்டு பட்டதாம். இவ்விரோதத்தைக்குறித்து செய்யாது அகுமது கானின் சீவிய சரித்திரத்தையெழுதிய லப்பினன்று கர்னல் கிறமூாம் சொல்லி மிருக்கிறதாவது:—

“சென்ற நவம்பர்மாதம் ஆக்ரா மாதத்திலுள்ள பத்திவரில் நடைபெற்ற குதிரைகளினதும் ஆடுமாடுகளினதும் பெரும் காட்சியில் அதிக மூல்லிம் வோர் முகம்மதியரைச் சந்தித்தேன். அவர் ஒர் மூல்லிம் போதகராய் வருத்தற்காக வருமானமுள்ள வோர் உத்தியோகத்திலிருந்து விவகிக்கொண்டவர். நான் அவரோடு சம்பாவித்துக்கொண்டிருக்கையில் நான் செய்யது அகுமதின் நாமத்தைச் சொல்லுதற்கு கேரிட்டது. அவருடனே சத்தமிட்டு “அந்த மனிகன் ஓர் நிர்ச்சகரவாதி. அவர் மற்றவர்களைப்பார்க்கிறும் அதை

மொய் எங்கள் மார்க்கத்திற்குத் தீங்கு செய்திருக்கின்றார். நான் அவருடைய கொள்கைகளை வெறுப்போடு பார்க்கின்றேன்” என்று கூறினார். நான் செய்யது அகுமதின் நெருங்கிய தோழரென்றும் அவரோடு நிர்ச்சகரவாகியென்றும் நான் தெரிவித்தபோருது அவர் ஆர்ச்சரியமடைந்தவரைப்போல் தோன்றினார். பின்பு அவர் கொஞ்சநேரம் சம்பாவித்துவிட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டனர். முகம்மதிய் யுண்டாகச் செய்யவேண்டுமென்று அங்கிலோ ஒறியன்றல் கூடுதல் உண்டாக்கப்பட்ட காலத்தில் ஒர் முகம்மதியர் மக்காவுக்கெழுதி செய்யது அகுமதின் கல்விச்சாலையைக்குறித்து அங்குள்ள குருமார்களின் கருத்தைக் கேட்டனர். ‘செய்தான் உண்டென்பதை விசுவாசிக்காதவரும், நம் பியிருஷ்யாக்கு சரிரத்தோடு போனார்களென்பதை மறுக்கின்றவரும் ஆதமின் செய்தியை நம்பாதவரும், இங்கிலீவியரின் உதாரணங்களைப் பின்பற்றும்பழுமுகம்மதியர்களுக்குப் புத்திசொல்லுவின்றவரும், முகம்மதிய்யெடுத்தகசாலைகளிலுள்ள ஈகல வேதகல்வியும் பிரயோஜனமற்றவையென்று சொல்லுகின்றவரும், தாங்கால ஞானத்தைப் படித்துக் கொடுப்பதற்கு வோர் பாடசாலை தேவையென்று சொல்லுகின்றவருமான வோர் மனிதனால் உண்டாக்கப்படுகின்ற கல்விச்சாலையைக்குறித்து உத்தமமுள்ளவர்களே உககள் கருத்தென்ன? முகம்மதியர்கள் கோபங்கொண்டு அவருடைய பாடசாலை நிர்ச்சகரவாதத்தைப் படித்துக்கொடுக்கவும் அன்மார்க்கத்தைப் பறப்பவும் தக்கதென்று அவருக்கறிவித்து அதற்குத்துவிசப்பதற்கு கல்ல

தட்டியபொழுது அவர் அவர்களுக்கு மறுமொழியெழுதி நான் எனது விசுவாசம்களை விட்டிவிட மாட்டேன், எனக்குத் துணிச்செய்யும்படியுங்களைக் கேட்காதிருக்கவும் மாட்டேன். ஆகிலும் அப்பாடசாலையின் பராபத்தியத்தை யோர் காரியசபையின் கைகளில் வைப்பேன் என்று தெரிவித்திருக்கின்றார். அந்தக் காரியசபையிலுள்ள அங்கத்தவர்களுள் அதிகப்பற்றானவர்கள் அவரின் கொள்கையைப் போன்ற கொள்கையைப் பொருத்த கொள்கையைப் பொருத்தவர்களே. அவர்கள் பலமுறையும் தம் கருத்துகளை மாற்றுகின்றவர்கள், உங்களுக்கு மறு வுலகத்தில் அல்லாகுத்த ஆலா பிரதியுபகாரத்தைத் தருவான். இந்தப்பாடசாலைக்குத் துணிச்செய்வது முஸ்லிம்களின் கடமையா அல்லவா வென்று எனக்குத் தெரிவியுங்கள்' என்று ஒருவர் மக்காவுக்கெழுதினார். அதற்கு யொரு குரு எழுதிய மறு மொழியில் 'இந்தக்காரியத்தில் அப்பாடசாலைக்கு ஒரு உதவியும் செய்தற்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாது. அதையும் அதையுண்டாக்க யவரையும் அல்லாகுத்த ஆலா அழித்துப்போடுவானுக. அப்படிப்பட்ட பாடசாலையை ஸ்தாபித்தற்கு ஒரு முஸ்லிமுக்கும் இடங்கொடுக்கப்படவில்லை. மேலும் அது அப்படிஸ்தாபிக்கப்பட்டாலும் அதை யழிப்பதும் அதற்கு சேசமுள்ளவர்களை ஆக்கினை செய்வதும் விசுவாசமுள்ளவர்களின் கடமையா யிருக்கிறது' என்று கூறியிருந்தார். இந்த பத்துவாக்களைக்கொண்டு மக்காவிலிருந்த தற்றறிந்த வேதசாஸ்திரிகள் செய்யது அகுமதுக்கெதிராய் முழங்கியபொழுது அவர்களை யெழுத்திடாத பல கழுதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டனர். அவற்றி

ல் அவருடைய உயிரை யெடுப்பதம்குத் தாங்கள் குறு ஆணில் ஈத்தியங்குசெய்திருப்பதாக அவற்றை யெழுதியவர்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் லார்டு மெய்யெரவைக் கொன்ற சியர் அவி பயித்தியத்தால் அப்படிச்செய்தான். அவன் செய்து அகுமதைக் கொன்றிருந்தால் சுவர்க்கத்தை சிச்சயமாய்ப்பெற்றுக்கொள்வான் என்று கூறியிருந்தான். இந்த மக்கா குருமார்களின் இடு மூழக்கங்களாலாவது அறியப்படாத வீக்தர்களின் பயமுறுத்துதல்களாலாவது எனது நண்பர் அசைக்கப்பட்டாரா? கொஞ்சமும் அவர் அசைக்கப்படவில்லை. அவர்தமக்குக் காவலாய் இருப்பதற்கு ஹோர் பொலிஸ்காரணையாவது பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. தமக்கு நடக்கக்கூடிய காரியத்தைப் பொலிஸ் தலைவருக்காவது தெரிவிக்கவில்லை. அவர் அமைதியாய் வேலை செய்தனர். தமது நோக்கத்தை சிறைவேற்றும்பொழுது துணப்புள்ள மரணத்தை அனுபவித்தற்காவது ஆயத்தமாயிருந்தனா" என்றதே.

(இன்னும் வரும்).

முஸ்தபா
காமல் பாக்தா அவர்களின்
தேவையோகம்.

—:0:—

நாம் சென்ற சஞ்சிகையில் முஸ்தபா காமல் பாக்தா அவர்களைப்பற்றி யெழுதும் பொழுது அதை சஞ்சிகையில் அவர்கள் மரணச் சமாசாரத்தை யெழுதுகையொப்ப நேயர்களுக்குத் தெரிவித்தற்கு நேரிடுமென்று கணவிலும் எண்ண வில்லை. மின்று

நஷ்னல் பார்டியின் தலைவரான முஸ்தபா காமல் பாக்ஷா தேகவியோகமானார் என்ற செய்தி யை இம்மாதம் 10 வ நூட்டர் உலகமெங்கும் தங்கி மார்க்கமாய்த் தெரிவித்தனர். அறபி பாக்ஷா அவர்களின் கலகத்தை யடக்குத் தற்காப் பிஸ்ருக்குப்போன இங்கிலீசியர்கள் மிஸ்ரிகளைத் திருத்தி அவர்களுக்கு அவர்களின் தேசத்தை யொப்புக்கொடுத்து விட்டுத் திரும்பி விடுவோம் என்று கூறிய வாக்குத்தத்தக்கு மாக்கப் பிஸ்ரில் நெடுங்கால மிருங்கையில் மிஸ்ரிகளைத் திருத்து கொண்டு மிஸ்ரிகளைத் திருத்துத்தக்கு வதலாய் அவர்களின் அறிவையும் சுயாதீனத்தையும் கெடுக்கக் கூடிய காரியங்களைச் செய்வதையும் அங்கு தங்களின் பலத்தை நானுக்கு நாள் அதிகப்படுத்துவதையும், மிஸ்ரு குடிஜூனங்களைப் பயமுறுத்திக் கூங்களிக்காரத்துக்குக் கீழ்ப்படுத்திக் கொள்ளத் துணிவதையும் கண்ட முஸ்தபா காமல் தம்முடைய “அல்லிவா” என்ற பத்திரிகையில் மேற்படி காரியங்களுக்கெதிராய் ஏழுதவும், இங்கிலீசியரை அவர்களின் வாக்குத்தத்தப்படி மிஸ்ரை விட்டுவிடும்படி. கேட்கவும், இங்கிலீஸ் அதிகாரிகளால் மிஸ்ரிகளுக்கு குண்டாகும் துன்பத்தை யுலகத்திற்குத் தெரிவிக்கவும் துணித்தனர். மிஸ்ரில் ஈதோபாபிமானத்தை யுண்டாக்கினர். பழைய நஷ்னல்பார்டியை யுயிரிப்பித்தனர். அவர் மிஸ்ரின் சுயாதீனத்தைக் குறித்துத் தம்முடைய அறபுப்பத்திரிகையில் எழுதியதோடும் மிஸ்ரில் உபங்கியாகித்ததோடும் நில்லாது ஏரான்சுக்கும் இங்கிலாங்குத்துக்கும் சென்று அங்குள்ள சீர்திருத்தமுள்ள மனிதர்களின் முன்னும் மிஸ்ருக்குத் தன்னராட்சி கொடுப்

பது ஆவசியகமென்று வாதித்தனர். பிரூன்ஸில் நியாயதுரங்தரான (பரிஸ்றர்) முஸ்தபா காமலின் சொந்தகள் மேற்படி தேசத்து மனிதர்களால் எங்குமதிக்கப்பட்டன. சில பிரூன்ஸிய பத்திரிகைகளும் இங்கிலீஸ் பத்திரிகைகளும் தாம் மிஸ்ரிகளைக் குறித்து முன்கொண்ட எண்ணத்தை மாற்றி அவர்களின் குணங்களையும் தகுதிகளையும் உரித்துகளையும் மதித்துப் பேசதற்குத் தலைப்பட்டன. இதுவே முஸ்தபா காமலின் முயற்சியைக் கொண்டு மிஸ்ரிகள் அடைந்த பெரும்வெற்றி. மட்மையும் மத வைராக்கிய முமுள்ளவர்களென்று கண்டிக்கப்பட்ட மிஸ்ரிகள் இப்பொழுது கல்வியும் யூக்கும் நாகரிகமும் உள்ளவர்கள் என்று கவனிக்கப்படுகின்றார்கள். மிஸ்ரிகள் மீது பட்சமுள்ளவர்களும் மிஸ்ரிகளுக்கு அவர்களின் உரித்துகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நாடுகின்றவர்களுமான பல இங்கிலீஸ் துரைமக்கள் இங்கிலாங்கில் தோன்றி விட்டார்கள். மிஸ்ரைக்காரியக்களைக் குறித்து ஒவ்வொருநாளும் பிறிட்டைங் பார்லிமேந்தில் கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன. அல்லிவா இங்கிலீஸிலும் பிரூன்ஸிய பாலைஷமிலும் அச்சிடப்படுகின்றது. இது இங்கிலாங்கு பிரூன்ஸ் முதலிய தேசங்களின் இராசதங்திரிகளால் வாசிக்கப்படுகின்றது. இதன்பேய மிஸ்ரிகளின் உண்ணதமான கருத்துகள் ஐரோப்பா தேசத்தில் பகிரங்கமாய் அறியப்படுகின்றன.

முஸ்தபா காமல் பாக்ஷா இங்கிலாங்குத்துக்குப் போய்த் தம்மேத் சத்தவர்கள் தன்னரசைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு உரித்தும் தகுதியு முள்ளவர்கள் என்பதை

இங்கிலீவியருக்கு நேரில் அறிவித்துவிட்டு மிஸ்ருக்குத் திரும்பி வந்தபொழுது அவருக்கு மரியாதை செய்தற்காய் அவரின் நோசர்கள் ஓர் நிதி சேர்த்தார்கள். இதை அவர் அறிந்தபொழுது அதைக்கருத்தை விட்டுவிடுமொட்டு தமது நோசர்களைப் பரிந்து கேட்டுக் கொண்டு அவர்கள் சேர்த்திருந்த 220 பவுணியும் வங்கியில் சேமப்படுத்தி விருந்தனர். பெயர் பெற்ற தின்சாவை வழக்கில் சிக்குண்டு தங்கள் கிராமத்திலேயே தூக்கிக் கொல்லப்பட்ட மறியற்காரர்கள் உயிர் திறந்த தானத்தில் ஓர் பாடசாலை அமைப்பதற்கு “அல்-ஹிவா” வால் சேர்க்கப்படுகிற நிதிக்கு மேற்படி பணமும் கொடுக்கப்பட்டதென்ற பின்வந்த செய்திகள் தெரிவித்தின்றன. தின்சாவை வழக்கில் சிறையிருப்புப் பெற்ற மறியற்காரர்களுக்கு நீதஞ்செய்யப்படவில்லை யென்றும் அவர்களை மன்னிக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டு முஸ்தபாகாமலீன் முயற்சியைக் கொண்டு மிஸ்ரிகளால் பிரிட்டேஷன் அரசாட்சிக்கும் கதீவு அவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட விண்ணப்பப் பத்திரங்கள் பலன் கொடுத்தன. மேற்படி மறியற்காரர்கள் மேன்மைதங்கிய கதீவு அவர்களின் சென்ற ஜனனதினத்தில் மன்னிக்கப்பட்டார்கள். மேற்படி வழக்கின் சரித்திரத்தை யெழுதும் நோசகத்தோடும் அதில் பிரசரிப்பதற்காய்ச் சில பிரதிவிமப்பப் படகங்களுக்கும் நோக்கத் தோடும் “அபு றவியூ-ஆப்ரவியூ” என்ற பத்திரிகையின் ஆதினரான முழுமுது ஹஸ்பீபே அவர்கள் தின்சாவை என்ற மிஸ்ரு தேசத்திலுள்ள வோர் கிராமத்துக்குப் போன பொழுது அங்கு கண்ட தாட்சியை முஸ்தபாகாமலுக்கு

எழுதி அறிவித்திருக்கின்றார் அது வருமாறு:—

“நாங்கள் பின்பு தின்சாவைக்குப் போனபொழுது அதற்கோட்டு கிலோமிட்டருக்கப்பால் எங்களோச் சந்திப்பதற்காக வழியில் இருபக்கங்களிலும் 3000 பேர்களுக்குத்தகமான ஆண்களும் பெண்களும் பிள்ளைகளும் ஓர் கூட்டமாய் இருப்பதைக் கண்டோம். அப்பொழுது நாங்கள் விடுதலையாகப்பட்ட ஒன்பது மறியற்காரர்களையும் அவர்கள் கொலைகள் நடக்கப்பட்ட தானத்தில் நிற்கும் பொழுது படமெடுத்தோம். அவர்கள் வொவ்வொருவரோடும் பேசினோம். அங்கியாயமாய்க் கொல்லப்பட்ட நாட்டயர்களின் கைம் பெண்களையும் அனுதப்பிள்ளைகளையும் அழைத்து ஒவ்வொரு குடும்பத்தையும் பிரத்தியேகமாய்ப்படமெடுத்தோம். துப்பரக்கிக்குண்டுகளால் தாக்கப்பட்ட அபநூல் நபியின் மனைவியின் ஓர் பிரதிவிமப்பட்டமும் எடுத்தோம். தாக்குமரம் வைக்கப்பட்டிருந்ததானத்தில் அவர்களின் மக்களுக்குப் படித்துக்கொடுப்பதற்காக வோர் பாடசாலை யமைத்தற்கு நஷ்னல்பார்ட்டி வகுதேசிக்கிறதே என்று தின்சாவை குடிஜனங்களுக்கு நாங்கள் தெரிவித்தபொழுது அவர்கள் தம் சததங்களையதிகமாய் உயர்த்தி மேன்மைதங்கிய உங்களையும் (முஸ்தபாகாமல்) உடைகள் கூட்டத்தாரையும் ஆசீர்வதிக்கும்படி அல்லாதத ஆலாவிடம் இரங்தார்கள். அவர்கள் மிகக் கவனத்தோடு வாசித்துவந்த “அல்-ஹிவா” வில் மேற்படி நாசமாசாரத்தைத் தாங்கள் அறிந்து கொண்டதாய்த் தெரிவித்தார்கள். சிறைச்சாலையில் மறியற்காரர்களும் தங்கள் பத்திரிகையை

வரசிப்பதாய்க் கூறினார்கள். சடி தியாய் ஒரு மனிதன் அக்கட்ட த்திவிருது வெளிப்பட்டு “முஸ்தபா பாக்ஷா காமலுக்குச் சிக்கிரம சுகத்தைக் கொடுக்கும்படி என்று ஜனங்கள் அல்லாதுக்குத் தூரா இடம் இரங்கு கீட்டன்று காள்” என்று சுத்தமிடவே அந்த ஜனங்கள் குரலை யுயாதகி உங்களுக்குப் பூரண சாக்ஷிய முண்டா குதற்கு துஆச செய்தார்கள். அதைப் பயருங்கூட்டத்தால் அவர்களின் நன்றியை உங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படி எங்களைக் கற்பித்தார்கள். நாங்கள் அதைனே மேட்டங்களுக்கு இந்த நாலாயிரம் ஜனங்களின் நன்றியைத் தெரிவிப்பதும், அவர்கள் உங்களுக்குப்பூரண சுகத்தைத்தரும்படி அல்லாதுத்த ஆலாவைப் பிரார்த்தித்துதைத் தீநிக்கு வழுதியாய் சொல்லுகிறது மனங்களை கடமையென்ற நெரிலுகின்றேயும். பாடாரலையைப்பற்றி நாங்கள் கேசனல் பார்ட்டியின் காரியசபையின் ஆலோசனைக்காய்களுக்கிண்பிப்போட்டெழுதுவோம். தூக்குமரங்கள் கட்டப்பட்ட இடத்திலிருந்து ஒரு பங்கைப் பாடசாலைக்காய் எடுக்குதற்கு வொழுங்கு செய்திருக்கின்றேயும். எங்களுடைய சாதி தன்னை வெளிப்பதித்துகின்ற தத்துவத்தைப் பெற்றிருக்கிறதென்பதை நாம் உங்களுக்கு குறுதியாய் சொல்லுகின்றேயும். நாங்கள் தின்னாவையில் கண்ட பெருங்கூட்டத்தையும், அது வெளிப்பதித்திய அரசுவள்ள உண்மையுள்ள கருத்துகளையும் இந்த அற்புறவாரின்களின் கண்ணில் வெளிப்பட்ட வர்த்தைகளையும் எவ்வித சொல்லல்லங்கார முள்ள விகிதத்துறும் விபரிப்பது வருத்தம்.”

மேற்படி செய்தியைக்கொண்டு முஸ்தபா காமல் பாக்ஷா கோ

யாவியா யிருந்தார்களென்று தெரியவருகின்றது. ஆகிலும் அவரின் மரணம் இவ்வளவு சுறுக்கில் சம்பவிக்குமென்று ஒருவரும் நம்பி இருக்கமாட்டார்கள். அவர்வயதால் குறைந்தவர். அவரின் குற்றங்களைப் பொறுத்து அவருக்கு சுவர்க்கபதவியையும் தனது விக்காவைத் தரிசிக்கும்பேறையம் சர்வ வல்லமையும் காருண்ணியழுமூள்ள அல்லாகபு ஆன கூவத்த ஆலா கொடுப்பானா.

காலஞ்சென்ற மேன்மைதங்கிய முஸ்தபா காமல் பாக்ஷாவுக்கு பதல் மிஸ்ரு நங்கள் பார்ட்டியின் (சுதேசாபிரான் கூட்டம்) தலைவராய் மேன்மைதங்கிய அதுமது பரிது ஏற்படுத்தப்பட்டாரென்று அட்டர் தங்கிதெரிவிக்கின்றாது.

இன்னு மோர் பெரியவரின் மரணம்.

இந்திய முஸ்லிம் புலவர்களுள் மிகக் கீர்த்தி பெற்றவரும் பல தமிழ் கிரங்களின் கர்த்தாவாயிருந்தவருமான பெயர்பெற்ற காமக், குலாம் காதிலு நாவலர் அவர்கள் இவ்வாழ்வை விட்டகள்று பரலோக வாழ்விற் சேர்ந்தார்களென்ற சமாசாரத்தையறி ந்து மிகக் குயரடைகின்றேயும். யாம் இவ்விதவாணை நேரிற் சங்கிக்கு அவரின் மேன்மையான குணத்தையும் ஆழமான மூக்கத்தையும் கேரிலறிந்திருக்கின்றேயும். தமிழுலகமெங்கும் பிரவல்லியமான கண்ணியத்தைப் பெற்றிருந்த மேற்படி நிபுணரை எம் முஸ்லிம் சாகியத்தார் இழுங்கதற்காய் நாம் உண்மையான துக்கத்தையனுவிப்பதோடு அவருக்கு நற்பதவியைக் கொடுக்குமாறு வல்லசெயனைப் பிரார்த்திக்கின்றேயும்.